

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
AVRUPA İNSAN HAKLARI MAHKEMESİ

BÜYÜK DAİRE

MUHAMMAD VE MUHAMMAD/ROMANYA DAVASI

(Başvuru No. 80982/12)

KARAR

1. maddenin 7. paragrafı • Yabancıların sınır dışı edilmeleri bağlamında sürece ilişkin güvenceler • Ulusal güvenlik gerekçesiyle alt mahkeme tarafından verilen sınır dışı etme kararının başvurana bildirilmeyen gizli bilgilere dayanması ve yeterli telafi edici güvencelerin olmaması • Sınır dışı etme kararının altında yatan ilgili olgusal unsurlar hakkında bilgi alma hakkı • Yetkili ulusal makamın dayanak olarak yararlandığı bilgilere ve dosya içeriğine erişim hakkı • Bu haklara uygulanan kısıtlamaların bağımsız ve yetkili bir makam tarafından usulüne uygun olarak gerekçelendirilmelidir ve özellikle de sürece ilişkin güvenceler sağlayarak dengeleyici faktörlerle yeterince tazmin edilmelidir • Başvuranların hakları üzerinde uygulanan ağır kısıtlamaların gerekliliğine dair ulusal makamlar tarafından titiz bir denetim yürütülmediği durumlarda, tazmin edici faktörlerin sıkıca kontrol edilmesi • Sınır dışı etme kararının gerekçeleri, sürecin ilerleyişi ve yararlanabilecekleri haklara ilişkin başvuranlara sunulan bilgilerin yetersiz olması • Davaya ait dosyada bulunan bilgilere erişimi bulunmayan avukatların savunmalarının etkisiz kalması • En üst yargı makamının müdahalesinin önemli bir güvence sunmasına karşın, uygulanan kontrolün niteliği ve ağırlığına ilişkin bilgi bulunmaması sebebiyle yetersiz kalması

STRASBOURG

15 Ekim 2020

Bu karar nihaidir, ancak editöryel revizyona tabi olabilmektedir.

Bu gayri resmî çeviri, Türkiye Cumhuriyeti Anayasa Mahkemesi Genel Sekreterliği tarafından yapılmış olup, AİHM açısından bağlayıcılığı bulunmamaktadır. Bu çeviri, davanın adının tam olarak belirtilmiş olması ve yukarıdaki telif hakkı bilgisiyle beraber olması koşulu ile Anayasa Mahkemesi Genel Sekreterliğine atıfta bulunmak suretiyle ticari olmayan amaçlarla alıntılanabilir. (Kasım 2020).

[...]

OLAY VE OLGULAR

I. DAVANIN KOŞULLARI

8. 1983 doğumlu Adeel Muhammad, Tehsil Karor'da (Pakistan) yaşamaktadır. 1982 doğumlu Ramzan Muhammad, Dubai'de (Birleşik Arap Emirlikleri) yaşamaktadır.

9. Adeel Muhammad ("birinci başvuran"), 7 Eylül 2012 tarihinde aldığı ve 2015 tarihine kadar geçerli olan öğrenci vizesi ile Romanya'ya girmiştir. Birinci başvuran, "Erasmus Mundus" bursunu elde etmiş ve Sibiu'daki Lucian Blaga Üniversitesi'nde Ekonomi Fakültesi'nde okumuştur.

10. Ramzan Muhammad ("ikinci başvuran"), 17 Şubat 2009 tarihinde uzun süreli öğrenci vizesi ile Romanya'ya girmiştir. Hazırlık eğitiminin ilk yılını Pitești'de tamamladıktan sonra ve "Erasmus Mundus" bursunu elde ettikten sonra Sibiu'da bulunan Lucian Blaga Üniversitesi'ne transfer olmuştur. 14 Nisan 2012 tarihinde ikinci başvuranın eşi Romanya'ya gelmiştir ve aile birleşimi amacıyla uzun süreli vize elde etmiştir.

II. BAŞVURANLARIN İSTENMEYEN KİŞİLER OLARAK İLAN EDİLMELERİNE İLİŞKİN BAŞSAVCILIĞININ TALEBİ

11. 4 Aralık 2012 tarihli yazısında Romanya İstihbarat Teşkilatı (*Serviciul român de informații* – "SRI") Bükreş İstinaf Mahkemesi'ne bağlı Başsavcılıktan ("Başsavcılık") başvuranların on beş yıllık bir süreyle Romanya'da "istenmeyen kişiler" olarak ilan edilip edilmeyeceğine dair bir değerlendirme yapılması için yetkili bir mahkemeye başvuru yapılmasını talep etmiştir. SRI, bu talebini destekleyen "gizlilik" dereceli (*çok gizli*) olarak tasnif edilmiş belgeleri ilgili yazısıyla ek olarak sunmuştur (bkz. aşağıdaki 51. paragraf).

12. 4 Aralık 2012 tarihinde Başsavcılık, İstinaf Mahkemesi'nin İdari Dairesi'nden iki başvuranın Romanya'da istenmeyen kişiler olarak ilan edilmelerini talep (*rezoluție*) etmiştir. Başsavcılık talebinde; Başsavcılığa SRI tarafından sunulan gizli istihbarat belgelerine göre, Romanya'da yabancılar rejimi ile ilgili 194/2002 sayılı Hükümet Acil Kararnamesi'nin (*ordonanței de urgență a Guvernului* – "OUG") 85. maddesinin (1) numaralı fıkrasıyla bağlantılı olarak 51/1991 sayılı Milli Güvenlik Kanunu'nun ("51/1991 sayılı Kanun") 3. maddesinin (i) ve (l) numaralı fıkraları ve 535/2004 sayılı Terörizmin Önlenmesi ve Cezalandırılması Hakkında Kanunu'nun ("535/2004 sayılı Kanun") 44. maddesi uyarınca başvuranların milli güvenliği tehlikeye sokan faaliyetlerde bulunacaklarına dair ciddi emarelerin bulunduğunu belirtmiştir. Başsavcılık ayrıca bir yabancının sınır dışı edilmesinin kamu düzeni veya güvenlik sebeplerinden dolayı gerekli olduğu hallerde Sözleşme'ye Ek 7 No'lu Protokol'ün 1. maddesinin (1) numaralı fıkrasının (a) ve (c) bentlerinde sayılan haklarını kullanmadan önce sınır dışı edilebileceği hususu dikkate alındığında, Sözleşme'ye Ek 7 No'lu Protokol'ün 1. maddesinde öngörülen güvencelerin alınacak tedbir kararı tarafından ihlal edilmeyeceğini belirtmiştir. Başsavcılık talebini, 194/2002 sayılı OUG'un 85. maddesinin (2) numaralı fıkrası ile 97. maddesinin (3) numaralı fıkrasına dayandırmıştır.

13. Talebine dayanak olarak Başsavcılık İstinaf Mahkemesi'ne SRI tarafından gönderilen gizli belgeleri sunmuştur. Başsavcılık, bu belgelerin 585/2002 sayılı Romanya'da gizli bilgilerin korunmasına dair ulusal standartların kabulüne ilişkin Hükümet Kararnamesi'nin ("585/2002 sayılı Hükümet Kararnamesi") hükümleri uyarınca kullanılabileceklerini de ifade etmiştir. İstinaf Mahkemesi'nin İdari Dairesi Başkanı, Başsavcılığın, gizli belgelerden sorumlu İstinaf Mahkemesi Yazı İşleri Müdürlüğü'ne başvuranların dava dosyasını inceleyecek olan hâkimin dikkatine sunulan "gizli" ibareli bir yazı sunduğunu daha sonra öğrenmiştir.

14. Hükümet'in görüşlerine göre, SRI tarafından Başsavcılığa sunulan gizli belgenin, iki başvuranın El Kaide örgütüne ideolojik olarak bağlı olan aşırı İslamcı bir grup adına yürüttükleri faaliyetleri, farklı terör grupları ile bağlantılarını ve aldıkları eğitim hakkında ayrıntılar ve örnekler içerdiğini belirtmiştir. Hükümet, ayrıca, bu belgenin iki başvuranın milli güvenliği tehlikeye sokan faaliyetlere katıldıklarına dair somut veriler ve bilgileri de içerdiğini belirtmiştir, ki bu veriler ve bilgiler teknik istihbarat yöntemleri kullanılarak SRI tarafından elde edilmiştir.

15. Yine 4 Aralık 2012 tarihinde, saat 17.20'den sonra, Sibiu polis merkezi başvuranlara Başsavcılığın talebinin değerlendirilmesi kapsamında ertesi gün sabah saat 9.00'da İstinaf Mahkemesi huzuruna çağrıldıklarını belirten mahkeme celbi tebliğ etmiştir. Mahkeme celbi kâğıtlarına herhangi bir belge ek yapılmamıştır.

16. 5 Aralık 2012 tarihinde, otobüs ile gece yolculuğu yapan başvuranlar, sabah saat 05.00'te Bükreş'e varmışlardır. Başvuranlar, İstinaf Mahkemesi'nde belirlenen saatte hazır bulundurulmuşlardır.

III. İSTİNAF MAHKEMESİ'NDE YAPILAN İLK DERECE YARGILAMASI

17. 5 Aralık 2012 tarihli mahkeme ara kararıyla, 182/200 sayılı Gizli Bilgilerin Korunması Hakkındaki Kanun uyarınca hâkimin, Başsavcılık tarafından dava dosyasına sunulan gizli belgeye erişmesi için gerekli yetkiye sahip olmadığı gerekçesiyle, mevcut davayı gören mahkeme davadan feragat etmiştir. Göç Müfettişliği, İstinaf Mahkemesi kararlarının icrasından yetkili merci sıfatıyla, davaya üçüncü taraf olarak katılmıştır.

18. Davaya bakmakla yeni bir mahkeme görevlendirilmiştir. Devlet Sırrı Niteliği Taşıyan Bilgiler Ulusal Sicil Ofisi ("ORNISS") ilgili mahkemeye, söz konusu belgelerin sınıflandırma seviyesine karşılık gelen belgelere erişim yetkisi vermiştir.

19. 5 Aralık 2012 tarihinde duruşma yapılmıştır. Başvuranlar, Urdu dili mütercim-tercüman eşliğinde duruşmaya katılmışlardır.

20. İstinaf Mahkemesi, bir mütercim-tercüman yardımıyla, başvuranlara dava dilekçesini/talebi incelemek için zaman tanımıştır. Dava dilekçesinde/talepte, başvuranların OUG'un 85. maddesinin (1) numaralı fıkrasıyla bağlantılı olarak 51/1991 sayılı Kanunu'nun 3. maddesinin (i) ve (l) numaralı fıkraları ve 535/2004 sayılı Kanunu'nun 44. maddesi uyarınca milli güvenliği tehlikeye sokacak faaliyetlerde bulunacaklarına dair ciddi emarelerin bulunduğu belirtilmiştir. Aynı dilekçede/talepte, ayrıca, Başsavcılığın talebine dayanak yapılan verilerin ve istihbarat bilgilerinin İstinaf Mahkemesi'ne sunulduğu da belirtilmiştir.

21. Başvuranlar, dava dilekçesinde/talepte kanun hükümlerine atıfta bulunulmadığından dolayı İstinaf Mahkemesi'ne neden çağrıldıklarını anlamadıklarını sözlü olarak ifade etmişlerdir. Bunun üzerine İstinaf Mahkemesi, dava dosyasındaki belgelerin gizli olarak nitelendirildiklerini ve sadece hâkimin bu belgelere erişim yetkisinin bulunduğunu belirtmiştir.

22. Başvuranların ilk itirazları olmadığını belirttikten sonra İstinaf Mahkemesi, tarafları delillerini sunmaya davet etmiştir. Başsavcılık, İstinaf Mahkemesi'ne sunulan gizli olarak tasnif edilen bilgilerin delil olarak dosyaya konulmasını talep etmiştir (bkz. yukardaki 13. paragraf). Başvuranlar ise sunacakları herhangi bir delilin bulunmadığını ve milli güvenliği tehlikeye sokacak hiçbir şey yapmadıklarını beyan ederek, İstinaf Mahkemesi'nden dava dosyasındaki delilleri dikkatlice incelemesini talep etmişlerdir. Göç Müfettişliği temsilcisi İstinaf Mahkemesi'ne sunulan gizli bilgilerin delil olarak dosyaya konulmasını talep etmiştir.

23. Medeni Usul Kanunu'nun 167. maddesine dayanarak İstinaf Mahkemesi, gizli bilgilerin delil olarak dava dosyasına konulmasına karar vermiştir. İstinaf Mahkemesi, mevcut davanın sonuçlandırılması bakımından, bu delillerin kesin, gerekli ve yararlı olduklarına kanaat getirmiştir ve mevcut davayı esastan görmeye karar vermiştir.

24. Başsavcılık, gizli belgelerden anlaşıldığı üzere milli güvenliği tehlikeye sokabilecek faaliyetlerde bulunduklarından dolayı başvuranların istenmeyen kişiler olarak ilan edilmelerini ve Romanya'dan sınır dışı edilmelerini mahkemeden talep etmiştir.

MUHAMMAD VE MUHAMMAD/ROMANYA KARARI

25. Bu iddialara karşı başvurular, yasaya aykırı herhangi bir şey yapmadıklarını, sadece öğrenci olduklarını ve ilk başvuranın Romanya'ya iki ay önce geldiğini ifade etmişlerdir. Başvuranlar, haksız yere suçlandıklarını ve zorunlu müdafî tayin edilmesini talep etmişlerdir.

26. Zorunlu müdafîlik talebi tarafların görüşlerine sunulduktan sonra İstinaf Mahkemesi bu talebi reddetmiştir. Mahkeme, talebin geç yapıldığını ve davanın esası görüşülmeden önce yapılması gerektiği kanaatindedir (bkz. yukarıdaki 23. paragraf).

27. Aynı gün kapalı duruşmada alınan kararında İstinaf Mahkemesi, başvuranların on beş yıl süreliğine istenmeyen kişiler olarak ilan etmiştir ve sınır dışı edilmek üzere idari gözetim altına alınmalarına (*luare în custodie publică*) karar vermiştir.

28. İstinaf Mahkemesi'nin gerekçeli kararı şöyledir:

“...Pakistan vatandaşı olan Ramzan Muhammad ve Adeel Muhammad Romanya'da öğrenci vizesiyle bulunmaktadır ve Sibiu'da bulunan Lucian Blaga Üniversitesi'nde Ekonomi Fakültesi'nde okumak üzere ikisinin “Erasmus Mundus” bursları vardır.

SRI tarafından sunulan devlet sırrı niteliğinde “gizli” seviyesinde tasnif edilen bilgileri inceledikten sonra, [İstinaf] Mahkemesi bu bilgilerin [ilgili] yabancıların milli güvenliği tehlikeye sokan faaliyetlerde bulunduklarını ispat ettiğini belirtmiştir.

51/1991 sayılı [Milli Güvenlik] Kanunu'nun 3. maddesinin (i) ve (l) numaralı fıkraları uyarınca Romanya'nın milli güvenliğini tehdit eden fiiller şöyledir: (i) terör eylemleri yapmak ve her türlü araçlarla bu tür eylemleri planlamak veya bu tür eylemlerle ilgili şüpheli işlemler/faaliyetlerde bulunmak [*sic*]; (...) (l) örgüt veya grup oluşturmak veya kurmak veya her türlü araçlarla (a) ve (k) fıkraları altında sayılan eylemlerden birini gerçekleştirmek amacıyla bu örgütlere veya gruplara üye olmak veya yardım etmek (...), ve hukuka uygun bir şekilde kurulmuş olan örgütler veya gruplar tarafından gizli olarak bu tür faaliyetlerde bulunmak.

Bununla birlikte [İstinaf] Mahkemesi, 535/2004 sayılı [Terörizmin Önlenmesi ve Cezalandırılması Hakkında] Kanunu'nun 44. maddesi uyarınca, yabancıların veya vatansızların terör faaliyetlerinde bulunduklarına veya teröre destek verdiklerine dair verilerin veya ciddi emarelerin bulunması hâlinde, ilgililerin Romanya'da istenmeyen kişiler olarak ilan edildikleri ve Romanya'da Yabancılar Rejimi Kanununa göre sınır dışı edilme kararı verilmeyenlerin oturma izinlerinin de iptal edildiğini belirtmiştir.

[İstinaf] Mahkemesi ayrıca Romanya'nın Birleşmiş Milletler Örgütü üyesi olarak terör eylemlerini finanse eden, planlayan, işleyen veya yardım eden kişilere oturma izni vermeyeceğini taahhüt etmiştir.

Mevcut davada alınan karar [Avrupa İnsan Hakları] Sözleşmesi'nin 8. maddesini ihlal etmemektedir. [İlgililerin] özel hayat ve aile hayatı [hakkına] müdahale teşkil etse dahi bu karar, hukuka uygun, meşru amaç güden ve demokratik bir toplumda gerekli olan bir karardır.

Alınan karar 194/2002 sayılı OUG'un 85. maddesinde öngörülmüştür. Bu maddeye göre, bir yabancıнын sınır dışı edilmesi veya ülkeye giriş yasağı kararı verilmesi normatif araçlarla yapılmaktadır ki bunlar Resmi Gazete'de yayımlandıkları için, kanuna erişilebilirlik şartına da uygundur.

Aynı şekilde, bir yabancıнын istenmeyen kişi ilan edilmesi kararı alınırken kendisine usuli güvenceler sağlanmaktadır. Nitekim bu karar, çekişmeli yargılama ilkesi ve savunma haklarına saygılı bir şekilde ve AİHS'nin 6. maddesi uyarınca bir mahkeme tarafından alınmaktadır.

Bir yabancıнын istenmeyen kişi ilan edilmesi kararı, Romanya Devletinin milli güvenliğini tehlikeye sokan ağır fiilleri önlemek adına meşru bir amaç gütmektedir.

Yabancılarla yönelik bu tür kararların alınmasının gerekliliği hususunda ise, [ilgililerin] işledikleri fiillerin niteliği ve ağırlığı bu tür kararların alınmasını gerekli kılmaktadır. Ancak ilgili kararın güdülen amaç ile orantılı olduğu teyit edilmelidir.

Tüm bu değerlendirmeler dikkate alındığında ve 194/2002 sayılı OUG'un 85. maddesinin (5) numaralı fıkrası hükümleri uyarınca milli güvenlik sebeplerine dayanarak bir yabancıнын istenmeyen kişi ilan edilmesi kararı ve bu karara dayanak yapılan verilerin ve istihbarat bilgilerinin kararda yer almaması hususu da gözeterek [İstinaf] Mahkemesi, [Başsavcılığın] talebini kabul eder ve [başvuranları] Romanya'da milli güvenlik sebeplerine dayanarak on beş yıl süreliğine istenmeyen kişiler olarak ilan eder.

MUHAMMAD VE MUHAMMAD/ROMANYA KARARI

Bununla birlikte, 194/2002 sayılı OUG'un 97. maddesinin (3) numaralı fıkrasına göre, [idari gözetim süresinin] on sekiz ayı [geçmemesi kaydıyla] yabancıların idari gözetim altına alınmalarına hükmedilmiştir.”

29. Yine 5 Aralık 2012 tarihinde, Romence ve İngilizce yazılan Bükreş Göç Müfettişliği yazısıyla başvuranlara, Romanya’da istenmeyen kişiler olarak ilan edildikleri ve eşlik edilerek sınır kapılarına götürülecekleri de bildirilmiştir. Başvuranlar, sınır dışı edilme işlemleri kesinleşinceye kadar Otopeni Yabancılar Merkezine yerleştirilmişlerdir.

IV. SRI’NİN BASIN DUYURUSU

30. 6 Aralık 2012 tarihinde SRI basın duyurusu yayınlamıştır. Bu basın duyurusu şöyledir:

“Terörizmin önlenmesi ve cezalandırılması ile yetkili olan Romanyalı makamların aldıkları tedbirler kapsamında, ki Bükreş İstinaf Mahkemesi 6909 sayılı ve 5 Aralık 2012 tarihli kararında bu tedbirlere dayanarak yabancı uyruklu olan R.M. ve A.M. hakkında [başvuranların isimleri gizli tutulmuştur] on beş yıl süreliğine istenmeyen kişiler olarak ilan etmiş olup, SRI aşağıdaki açıklamalarda bulunmak ister:

Terörizmin Önlenmesi ve Cezalandırılmasına İlişkin Ulusal Sistemi’nden (‘SNPCT’) toplanan istihbarata dayanarak ve bu Sisteme [bağlı olarak çalışan diğer] kurumlar ile iş birliği yaparak SRI, Romanya’da yıl sonu şenlikleri sırasında El Kaide örgütüne ideolojik olarak bağlı olan aşırı bir grubun terör saldırısı hazırlık eylemleri içerisinde olduğuna dair bilgiler elde etmek için karmaşık soruşturmalar yürütmüştür.

Bu amaçla, yetkili birimler ülkemizde bulunan bu grubun üyelerinin faaliyetlerini takip etmiştir. “Destek noktaları” olarak kabul edilen [bu kişiler], dış gruplar ile eşgüdüm içinde ve gizli ittifak kurarak hareket etmektedirler. Bu kişilerin operasyonun tamamının gerçekleşmesi için kendilerinden destek sağlamaları beklendiği tespit edilmiştir. Belirtmek gerekir ki suçlanan kişilerden birinin el yapımı patlayıcı yapmak için yeterli bilgilere sahip olduğu da anlaşılmıştır.

Aynı şekilde, [yetkili makamlardan] elde edilen bilgilere göre, planlanan eylemi gerçekleştirmek için [aşırı grup], cihatçı grupları destekledikleri için bilinen kişileri faaliyete geçmeleri için yardım etme girişiminde bulunduğu tespit edilmiştir, ki bu kişilerin Romanya’da [bulunan] “destek noktaları” ile birlikte hareket etmeleri gerekmektedir.

Bu davada elde edilen söz konusu veriler ve bilgiler hukuka uygun bir şekilde Bükreş İstinaf Mahkemesi’ne bağlı Başsavcılığı’na sunulmuştur. Başsavcılık, bu mahkemede yapılan yargılamalarda, terörle mücadele kapsamında milli güvenliği ciddi bir şekilde tehlikeye sokan eylemlere katıldıklarından dolayı yabancı uyruklu olan R.M. ve A.M.’yi istenmeyen kişiler olarak ilan edilmelerine yönelik SRI’nin görüşünü desteklemiştir.

Bükreş İstinaf Mahkemesi kararı ile bu iki yabancı tutuklanmış ve sınır dışı edilmek üzere idari gözetim altına alınmışlardır.

Terörle mücadelede görevli olan ulusal bir makam olan SRI, SNPCT’nin diğer kurumları ile birlikte, herhangi bir terör riskini ve tehdidini önlemeyi öncelik tanımaktadır.”

31. *Adevărul* gazetesi SRI’nin basın duyurusundaki bilgileri içeren ancak bu bilgilerin ana kaynağı olduğunu belirtmeden iki yazı yayınlamıştır. Bu yazılarda ayrıca başvuranların adı ve Romanya’da üniversite çalışmaları hakkında detaylara yer verilmiştir. Bilinmeyen bir tarihte başvuranlar basın duyurusunun içeriğinden haberdar olmuşlardır.

V. YÜKSEK YARGITAY VE ADALET MAHKEMESİNE YAPILAN TEMYİZ BAŞVURUSU

32. Başvuranlar, Yüksek Yargıtay ve Adalet Mahkemesi’ne (“Yüksek Mahkeme”) İstinaf Mahkemesi’nin 5 Aralık 2012 tarihli kararına karşı temyiz başvurusunda bulunmuşlardır (bkz. yukarıdaki 27 ve 28. paragraflar). Bu arada, mevcut davada kendilerini temsil edecek iki avukat

tutmuşlardır. ORNISS belgesine sahip olmayan avukatlar, dava dosyasındaki gizli belgelere erişim sağlayamamışlardır (bkz. aşağıdaki paragraf 54).

33. Temyiz başvurularında başvuranlar İstinaf Mahkemesi tarafından yargılama usulü ve özellikle hukuki yardım talebi koşulları hakkında bilgilendirilmediklerini şikâyet etmişlerdir. Buna ek olarak, başvuranlar, İstinaf Mahkemesi'nin, 194/2002 OUG'un 85. maddesinin 4. fıkrasına aykırı olarak, istenmeyen kişiler olarak ilan edilmelerine ilişkin "görüşün dayandığı" unsurları hakkında kendilerine bilgi vermediğini ve dava dosyasına sunulan ilgili belgelerin sadece "gizlilik" dereceli sınıflandırma düzeylerine atıfta bulunduğunu ileri sürmüşlerdir. Başvuranlar, dava dosyasında, hangi düzeyde olursa olsun, gizli belge ibareli bir belge bulunmadığını, şayet bu tür belgeler dosyada bulunsalar dahi, İstinaf Mahkemesi'nin kendilerine atfedilen suçlamalardan haberdar etmesinin yasal bir zorunluluk olduğunu iddia etmişlerdir. Başvuranlar, yetkili makamların kendilerine atfedilen somut suçlamalardan haberdar etmemeleri hususunun kendilerini savunmalarını imkânsız hale getirdiğini ve dolayısıyla adil yargılanma hakkı ve etkili başvuru hakkından mahrum bırakıldıklarını ileri sürmüşlerdir.

34. Ayrıca başvuranlar, dava dosyasındaki belgelerin "gizli" derecelendirilmiş olması ve kendilerine atfedilen suçlamalardan haberdar edilmemiş olmalarına rağmen İstinaf Mahkemesi'nin verdiği karardan bir gün sonra SRI'nin yayınladığı ve medyanın ele geçirdiği basın duyurusuyla haklarındaki tüm suçlamalara yer verildiğinden şikâyetçi olmuşlardır.

35. Başvuranlar; SRI'nin soruşturma yöntemleri, kendilerini takip eden SRI ajanlarının isimleri veya elde edilen deliller gibi istihbari bilgilerin taraflarına açıklanması yapılmaksızın, İstinaf Mahkemesi'nin haklarında isnat edilen somut fiillerden kendilerini bilgilendirebileceğini iddia etmişlerdir. Başvuranlara göre, İstinaf Mahkemesi, sözde "işledikleri eylemler" ve bu eylemlerin niteliği ile kararını gerekçelendirmiştir. Dolayısıyla, başvuranlar, kendilerinin somut fiiller işlemekle suçlandıklarını ancak milli güvenliği tehlikeye sokacak eylemler işlemek kastıyla suçlanmadıklarını ifade etmişlerdir. Kendilerine atfedilen bu suçlamalardan haberdar olmadıklarından dolayı başvuranlar lehte olan delilleri sunma imkânı bulamadıklarını ileri sürmüşlerdir.

36. Son olarak, başvuranlar, ikinci başvuranın daha evvel SRI yetkililerinin zulmüne uğradığını ve bu sebeple 19 Kasım 2012 tarihinde durumlarının açıklık kazanması için Üniversiteye bir başvuru yaptıklarını ve mümkünse "*Erasmus Mundus*" burs programına katılan başka bir ülkeye transfer edilmelerini talep ettiklerini ifade etmişlerdir.

37. 20 Aralık 2012 tarihinde Yüksek Mahkeme'de bir duruşma yapılmıştır. Her iki avukatı tarafından temsil edilen ve bir mütercim-tercüman eşliğinde duruşmaya katılan başvuranlar, Üniversitedeki davranışlarını ve üniversite hayatında iyi uyum sağladıklarını gösteren bir belgeyi dava dosyasına ekleme talebinde bulunmuşlardır.

38. Başvuranlar ayrıca Yüksek Mahkeme'den T. Bankası'ndan [mahkeme yoluyla] maddi durumlarını gösteren bir belgenin temin edilmesini ve bu belgenin delil olarak dava dosyasına sunulmasını talep etmişlerdir. Bu bağlamda, başvuranlar Yüksek Mahkeme'ye T. Bankası'nın 18 Aralık 2012 tarihli bir yazısını sunmuşlardır. İlgili yazıda, verilerin gizliliğini güvence altına alan Kredi Kurumları ve Öz Sermayenin Yeterliliğine İlişkin 99/2006 sayılı Hükümet Kararnamesi'nin 111 ve 113. maddeleri uyarınca, bankanın banka hesap ekstrelerini üçüncü kişilere ifşa edemediğini ancak gerektiği takdirde söz konusu ekstreleri Yüksek Mahkeme'nin bilgisine sunabileceğini belirtilmektedir. Dosyadaki gizli belgelere ne kendilerinin ne de erişim yetkisi bulunmayan avukatlarının erişemediklerini vurgulayarak başvuranlar, bu banka hesap ekstrelerinin, SRI basın duyurusunda haklarında yapılan suçlamaları düşürmek için yararlı olacaklarını ve terörist faaliyetlerini finanse etmediklerini de göstereceklerini iddia etmişlerdir (bkz. yukarıdaki 30. paragraf).

39. Başsavcılık ve üçüncü taraf olarak davaya katılan Romanya Göç Ofisi ("ORI"), banka hesap ekstrelerinin mevcut davaya gerekli ve yararlı bir delil mahiyetinde olmadıkları gerekçesiyle başvuranların bu yöndeki talebine karşı itirazda bulunmuşlardır. ORI, yürütülen yargılamanın konusunun gizli belgelerde yer alan bilgiler olduğundan ve basında daha sonra

yer alan bilgileri kapsamadığından sadece gizli belgelerin mevcut davayla ilgili olabileceklerini açıklamıştır. Davaya bakmakla yetkili olan Başsavcı bu delilin mevcut dava yönünden gerekli ve yararlı olmadığını ileri sürmüştür.

40. Yüksek Mahkeme, Medeni Usul Kanunu’nun 305. maddesine atıfta bulunarak, başvuruların Üniversite’deki davranışlarını gösteren belgeyi delil olarak dosyaya sunulması taleplerini kabul ederken, bankadan hesap ekstresi isteme taleplerini reddetmiştir. Daha sonra, Yüksek Mahkeme davanın taraflar arasında çekişmeli olarak görülmesine başlamıştır.

41. Davanın esas yönünden başvurular sadece öğrenci olduklarını ve terör eylemleri yapmadıklarını beyan etmişlerdir. Başvurular, İstinaf Mahkemesi’nin, 194/2002 sayılı OUG’un ilgili hükümlerine aykırı davranarak, Başsavcılığın talebine dayanak yapılan olguları kendilerine bildirmediğini tekrar etmiştir. Başvurular, ayrıca, dava dosyasındaki delillerin “gizli” olarak sınıflandırılmalarına rağmen, ilk derece mahkemesi kararından bir gün sonra haklarında isnat edilen suçlamaların SRI’nın yayınladığı basın duyurusunda yer aldıklarını yinelemiştir (bkz. yukarıdaki 30. paragraf). Bununla birlikte, başvurular avukat yardımı hakkı veya kendilerine isnat edilen suçlamalar hakkında bilgilendirilmediklerini belirtmişlerdir. Başvurular, adil yargılanma hakkının usuli güvencelerinden faydalanamadıklarını ve yargılamanın esasen usulen yapıldığını iddia etmişlerdir.

42. 20 Aralık 2012 tarihli nihai kararında Yüksek Mahkeme, başvuruların temyiz başvurularını reddetmiştir. İstinaf Mahkemesi’nin kararını özetledikten sonra Yüksek Mahkeme, dosyadaki mevcut gizli belgelerden anlaşıldığı üzere, alt mahkemenin başvuruların milli güvenliği tehlikeye sokacak faaliyetlerde bulunma kastı olduğuna dair emarelerin varlığını dikkate almasının uygun olduğuna kanaat getirmiştir. Buna ek olarak Yüksek Mahkeme, 94/2002 sayılı OUG’un 85. maddesinin (5) numaralı fıkrası uyarınca, milli güvenlik sebeplerine dayanarak bir yabancıyı istenmeyen kişi ilan edilmesi kararı verildiği durumlarda, hâkimin kararını alırken dayandığı verileri, istihbarat bilgileri ve fiilî sebepleri (*motivele de fapt*) ilgili kararında açıklayamayacağını belirtmiştir. Yüksek Mahkeme şu tespitte bulunmuştur:

“Başvuruların Üniversite’deki iyi davranışları yönündeki savları kabul edilemez ve mahkemenin kanaatini değiştiremez, ki mahkeme başvuruların milli güvenliği tehlikeye sokan faaliyetlerde bulunma kastı olduğunu gösteren kuvvetli emarelerin varlığını ispat eden gerekli ve yeterli olan bilgiler içeren gizli belgelere dayanmaktadır.”

43. Yüksek Mahkeme daha sonra başvuruların ilk derece yargılaması sürecinde maruz kaldıkları temel hak ve usuli güvencelerinin ihlaline dayanan temyiz gerekçelerini incelemiştir. Bu kapsamda, Yüksek Mahkeme’nin değerlendirmesi şöyledir:

“Romanya’da istenmeyen kişiler olarak ilan edilen yabancıların sınır dışı edilmeleri, idari gözetim altına alınmaları ve sınır dışı edilmek üzere sınır kapısına eşlik edilmelerine ilişkin alınan tedbirler/kararlar meşrurdur ve iç hukukta 94/2002 sayılı OUG’un 5. Bölümü (“Yabancıların Romanya’dan Sınır Dışı Edilmelerine Dair Hükümler”) altında düzenlenmektedir. Şayet mahkeme (*instanța de judecată*) toplanan delillerin ilgililerin milli güvenliği tehlikeye sokan faaliyetlerde bulunacaklarına dair kuvvetli emarelerin (*indicii temeinice*) olduğunu ispat ettikleri takdirde söz konusu kararlar gereklidir ve güdülen amaç ile orantılıdır.”

44. Buna ilaveten Yüksek Mahkeme Sözleşme’ye Ek 7 No’lu Protokol’ün 1. madde hükümlerinin mevcut davaya uygulanabilir olduklarını belirtmiştir. Yüksek Mahkeme, sınır dışı edilme davası açıldığında başvuruların Romanya’da yasal olarak bulunduklarını ancak haklarını kullanmadan önce sınır dışı edilmediklerinden dolayı bu maddenin (2) numaralı fıkrasının hükümlerinin başvurulara uygulanamayacağını değerlendirmiştir. Mahkeme’nin *Ahmed/Romanya* (no. 34621/03, 13 Temmuz 2010), *Kaya/Romanya* (no. 33970/05, 12 Ekim 2006) ve *Lupsa/Romanya* (no. 10337/04, AİHM 2006-VII) davalarında yetkili makamların ilgili yabancılar dava dilekçesi/talebi veya haklarında isnat edilen suçlamalar ile ilgili herhangi bir husus hakkında bilgi vermedikleri için Sözleşme’ye Ek 7 No’lu Protokol’ün 1. maddesinin ihlal

MUHAMMAD VE MUHAMMAD/ROMANYA KARARI

edildiğine karar verdiğini belirterek Yüksek Mahkeme, mevcut davanın koşullarının bu davalardan farklı olduklarına kanaat getirmiştir.

45. Mevcut davada Yüksek Mahkeme, başvuruların Başsavcılığın dava açtığını bildiklerini ve bir mütercim-tercüman eşliğinde davanın içeriğini ve dosyaya sunulan belgeleri incelemek için yeterli zaman verildiğini belirtmiştir. Dolayısıyla, Yüksek Mahkeme başvuruların ülkeye giriş yasağı ve sınır dışı edilmelerine ilişkin yargılamalarda neden mahkemenin huzuruna çağırıldıklarını bildiklerini değerlendirmiştir. Bu bağlamda, Yüksek Mahkeme'nin gerekçeleri şöyledir:

““Gizli” olarak sınıflandırılmış dosyadaki belgeler esasen [davaya bakan] mahkemenin erişimine açık tutulmuştur ancak temyiz talebinde bulunan taraflara açıklanmamıştır.

SRI tarafından sunulan devlet sırrı (*secret de Stat*) olan “gizlilik” (*çok gizli*) dereceli bilgilerin doğrudan veya belirli düzeyde ifşa edilmemesi, 194/2002 sayılı kararnamenin 85. maddesinin (5) numaralı fıkrası hükümleri (...) ve özellikle 182/200 sayılı Gizli Bilgilerin Korunması Hakkındaki Kanun hükümleri uyarınca yasal bir zorunluluk olup, hâkimi bağlar [Kanun'un 2. maddesinin (2) numaralı fıkrası, 15. maddesinin (f) fıkrası ve 39. maddesinin (1) ve (2) numaralı fıkralarına atıfta bulunulmuştur].

Bu hükümlere göre, mahkeme dava dosyasındaki mevcut gizli belgelerden elde edilen bilgileri ifşa etmemekle yükümlüdür.

Mevcut davada, Sözleşme'ye Ek 7 No'lu Protokol'ün 1. maddesi altında sağlanan güvence, [bilhassa] (sınır dışı edilen) kişinin Sözleşme'den doğan haklarına yetkili makamların keyfi müdahalelerine karşı korunma hakkı (bkz. AİHM, anılan *Ahmed* davası, § 52), güvence altına alınmıştır. Nitekim, somut davada hem ilk derece mahkemesi hem de İstinaf Mahkemesi, [ilgililerin] (194/2002 sayılı OUG'un 85. maddesinin (1) numaralı fıkrası uyarınca) “milli güvenliği tehlikeye sokan faaliyetlerde bulunmaları kasti” bulunduğu dair emarelerin varlığının geçerliliğini inceleme imkânı elde etmiştir. Mevcut dava, iki dereceli yargı merci ve Sözleşme'nin 6. maddesinin (1) numaralı fıkrası uyarınca “bağımsız ve tarafsız bir mahkeme” tarafından incelenmiştir.

Şayet sınır dışı edilen bir kişiye hakkında alınan sınır dışı edilme kararının dayandığı sebeplerin açıklanması gerektiği kabul edilirse, emarelerin, tartışmasız bir biçimde, doğrudan, etkin, somut ve zamanlı olarak kendisine açıklanmasını da gerektirir (...). [Bu değerlendirme,] -Yüksek Mahkeme'nin görüşüne göre ve ifşa edilirse, milli güvenliği ağır bir şekilde zarara sokabilecek bilgilerin açıklanmaması veya bu tür bilgilerin açıklanmasını teşvik etmeme yükümlüğü karşısında-, milli güvenlik kavramının ta kendisini ve bu kavrama ait olan bilgilerin korunmasına yönelik tüm tedbirlerin doğruluğunu sorgulamak ile aynı anlama gelir.

[Mevcut davada,] [Yüksek Mahkeme] yürütülen yargılamalarda Sözleşme'ye Ek 7 No'lu Protokol'ün 1. maddesi altında güvence altına alınan hakların sağlandıklarını belirtmiştir: [temyiz başvurusunda bulunan taraflar] ilk derece mahkemesinde ve İstinaf Mahkemesinde yapılan duruşmalara bizzat kendileri katılabilmişler ve bizzat kendi seçtikleri avukatlarından hukuki yardım almışlardır; sınır dışı edilme kararlarına karşı savunmalarını [yapabilmişler]; davaları doğrudan ve etkin bir şekilde bağımsız ve tarafsız bir mahkeme tarafından incelenmiş; [ve] bizzat kendi seçtikleri avukatları tarafından temsil edilmişlerdir.

Yukarıdaki değerlendirmelere göre Yüksek Mahkeme, [başvuranların] temyiz başvurularında ileri sürdükleri temyiz sebeplerinin/gerekçelerinin aksine, etkin başvuru yolu hakkının, Sözleşme'nin 6. maddesi ile güvence altına alınan mahkemeye erişim hakkının, Sözleşme'nin 14. maddesi ile birlikte Sözleşme'ye Ek 12 No'lu Protokol'ün 1. maddesi ve Anayasa'nın 18. maddesinin (1) numaralı fıkrası uyarınca ayrımcılık yasağının ihlal edilmediklerine kanaat getirmiştir.

Yazılı ve görsel basının, İstinaf Mahkemesi kararının açıklanmasından sonra, sınır dışı edilme kararının dayandığı bilgileri ifşa etmesinin, mahkemeye erişim hakkının veya adil yargılanma hakkının ihlal edildiği anlamına gelmez. Yukarıda açıklanan nedenlerle, [temyiz başvurusunda bulunan taraflar] mahkemeye erişim haklarının sadece usulen kendilerine tanındığı yönündeki iddiaları da haklı görülmemiştir.

Sözleşme'nin 3. maddesi uyarınca kişilerin korunmasına ilişkin [temyiz başvurusunda bulunan tarafların] iddiaları hakkında ise Yüksek Mahkeme, bu iddiaların dayanaktan yoksun olduklarına kanaat getirmiştir. Keza varış ülkesinde insanlık dışı veya aşağılayıcı muameleye maruz kalma riski olduğuna dair iddiaların resmî belgeler (*statale*) ile ispat edilememiştir. Nitekim [temyiz başvurusunda bulunan taraflar] Romanya

MUHAMMAD VE MUHAMMAD/ROMANYA KARARI

Mülteciler Ulusal Konseyi'nin "internet üzerinde yapılan bir araştırma sonucu elde edilen bazı bilgileri ve daha sonra derlenen ve tercüme edilen bu kamu bilgilerine" dayanarak hazırladığı bir raporu sadece delil olarak sunmuşlardır.

[Temyiz başvurusunda bulunan] Muhammad Ramzan, Sözleşme'nin 8. maddesine dayanarak dokuz aylık hamile olan eşinin Romanya'da kalması ve aldığı doktora bursuna bağlı olarak yaşamını sürdürdüğünü iddia etse de bu iddiası dayanaktan yoksun bulunmuştur. Her ne kadar sınır dışı etme kararı aile hayatına saygı hakkının kullanılmasına bir müdahale teşkil etse de [Yüksek Mahkeme], yukarıda açıklanan nedenlerle, bu müdahalenin hukuka uygun olduğunu ve milli güvenliğin korunması amacıyla gerekli olduğundan Sözleşme'nin 8. maddesinin (2) numaralı fıkrasındaki gereklerini yerine getirdiğini değerlendirmiştir.

[Temyiz başvurusunda bulunan tarafların] İstinaf Mahkemesi'nde yapılan yargılamalar sırasında savunma haklarına saygı gösterilmediği iddiaları hakkında ise Yüksek Mahkeme, [ilgililerin] sınır dışı etme kararlarına karşı bir mütercim-tercüman yardımıyla ana dillerinde savunmalarını yapabildiklerini belirtmiştir. Ayrıca belirtmek gerekir ki, İstinaf Mahkemesi, ilgililerin zorunlu müdafilik taleplerini davanın esasının taraflar arasında çekişmeli olarak görülmesi sırasında yapıldığını ve yargılamanın ilk aşamalarında yapılmadığını tespit ederek, yasa uyarınca (*in mod legal*), bu talebi süresi dışında yapıldığından reddetmiştir. Bununla birlikte, [ilgililer] İstinaf Mahkemesi huzurunda kendi seçtikleri avukatları tarafından temsil edilmişler ve savunmalarını destekleyen tüm iddialarını ileri sürebilmişlerdir. Sonuç olarak, Anayasa'nın 21. maddesinin (3) numaralı fıkrası ve Sözleşme'nin 6. maddesinin (1) numaralı fıkrasının güvencesi altında bulunan adil yargılanma hakkının ihlal edildiği yönünde bir kanaate varılamamıştır.

[Temyiz başvurusunda bulunan tarafların] Başsavcılığın talebinde "eylemlerde bulunma kastıyla" ifadeleri yer alırken İstinaf Mahkemesi'nin "eylemlerde bulunmaları" (*desfășurarea de activități*) ifadelerinin kullanılması ve 51/1991 sayılı Kanunu'nun 3. maddesinin (i) fıkrasına sehven atıfta bulunması yönündeki iddiaları alınan kararın geçerli ve hukuka uygun olması gerçeğini değiştirmez.

Yukarıdaki değerlendirmeler dikkate alındığında, (...) Yüksek Mahkeme temyiz başvurusunu dayanaktan yoksunluk gerekçesiyle reddetmiştir...".

46. Başvuranlar Romanya'yı 27 Aralık 2012 tarihinde terk etmişlerdir.

YASAL ÇERÇEVE VE İLGİLİ UYGULAMA

[...]

HUKUKÎ DEĞERLENDİRME

I. SÖZLEŞME'YE EK 7 NO'LU PROTOKOL'ÜN 1. MADDESİNİN İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI HAKKINDA

88. Sözleşme'ye Ek 7 No'lu Protokol'ün 1. maddesinin (1) numaralı fıkrasına ve Sözleşme'nin 13. maddesine dayanarak başvuranlar, milli güvenlik sebebiyle Romanya'da istenmeyen kişiler olarak ilan edilmeleri talebi ile açılan davada kendilerine yeterli usuli güvencelerin sağlanmadığını ve dolayısıyla kendilerini etkin bir şekilde savunamadıklarını ileri sürmüşlerdir. Başvuranlar özellikle dava dosyasındaki belgelere erişmez iken kendilerine isnat edilen suçlamalardan haberdar edilmediklerini iddia etmektedirler.

89. Hükümet başvuranların iddialarını itiraz etmektedir.

90. Davanın olay ve olgularının hukuki tavsifini bizzat kendisinin takdir ettiğini belirten Mahkeme (bkz. *Radomilja ve diğerleri/Hırvatistan* [BD], no. 37685/10 ve 22768/12, §§ 113-15 ve § 126, 20 Mart 2018), başvuranların iddialarının salt Sözleşme'ye Ek 7 No'lu Protokol'ün 1. maddesi altında incelenmesi gerektiğine kanaat getirmiştir. Bu maddenin ilgili bölümleri şöyledir:

"1. Bir devletin ülkesinde kurallara uygun olarak ikamet eden bir yabancı, yasaya uygun şekilde verilmiş bir kararın uygulanması dışında sınır dışı edilemez ve bu durumda bir kimse,

- a) sınır dışı edilmesine karşı gerekçeler öne sürebilme,
- b) durumunu yeniden inceletme,

c) yukarıdaki amaçlarla, yetkili bir merci önünde veya bu merci tarafından tayin edilecek biri ya da birileri önünde kendini temsil ettirme hakkını haiz olacaktır.”

A. Kabul edilebilirlik hakkında

91. Mahkeme, Sözleşme’ye Ek 7 No’lu Protokol’ün 1. maddesindeki güvencelerin bu Protokol’ü onaylayan devletlin ülkesinde “kurallara uygun olarak ikamet eden” yabancılara uygulanabilir olduklarını hatırlatmaktadır (bkz. *Gürcistan/Rusya (I)* [BD], no. 13255/07, § 228, AİHM 2014, ve *Sejdovic ve Sulejmanovic/İtalya* (k.k.), no. 57575/00, 14 Mart 2002). Mevcut davada, başvuranlar Romanya’ya üniversite eğitimlerine devam etmek için gelmişler ve bu amaç doğrultusunda, uzun süreli vize elde etmişlerdir (bkz. yukarıdaki 9 ve 10. paragraflar). Dolayısıyla, sınır dışı etme davası açıldığında başvuranlar, Romanya’da “kurallara uygun olarak ikamet etmekteydiler”. Sonuç olarak, sınır dışı etme davası açıldığında başvuranlar Romanya’da kurallara uygun olarak ikamet eden yabancılar olduklarından, mevcut davada Ek 7 No’lu Protokol’ün 1. maddesinin konu bakımından (*ratione materiae*) uygulanabilir olduğu kanaatine varılmıştır.

92. Sözleşme’nin 35. maddesinin (1) numaralı fıkrasının (a) bendi uyarınca şikâyet açıkça dayanaktan yoksun bulunmadığından ve herhangi bir başka gerekçeden ötürü kabul edilemez bulunmadığından, Mahkeme ilgili şikâyetin kabul edilebilir olduğuna karar vermiştir.

B. Davanın esası hakkında

1. Tarafların iddiaları ve üçüncü tarafların görüşleri

a) Başvuranlar

93. Başvuranlar ne kendilerinin ne de avukatlarının, yargılamanın “gizli” olarak tasnif edilmiş belgelere dayandığından, haklarında isnat edilen suçlamaları öğrenemediklerini ve dolayısıyla silahların eşitliği ilkesinin ihlal edildiğini ileri sürmektedirler.

94. Başvuranlar, idari veya adli makamların kendilerine hangi fiiller hakkında suçlamalar yönelttiklerini bildirmediklerinden dolayı yakınmaktadırlar. İddialarına göre, İstinaf Mahkemesi’nde [yapılan yargılama sırasında] bir mütercim-tercüman tarafından haklarında alınan karardan ve bu karara dayanak yapılan Romen kanun hükümlerinin bildirilmesinin, dava dilekçesinin/talebin kendilerine “bildirildiği” anlamını taşımadığını belirtmektedirler. Bununla birlikte başvuranlar, her hâlükârda, dava dilekçesinin/talebin ilgili suçlamalar hakkında herhangi bir bulgu içermediğini ifade etmektedirler.

95. Başvuranlar, gizli bilgilerin korunmasına ilişkin farklı yasal hükümler tarafından öngörülen şartlar (bkz. yukarıdaki 43 ve 51. paragraflar) yüzünden ulusal mahkemeler tarafından haklarında isnat edilen somut suçlamalar hakkında kendilerinin bilgilendirilmesini engellediğini ileri sürmektedirler.

96. Ayrıca başvuranlar, SRI’nin 6 Aralık 2012 tarihli basın duyurusunda (bkz. yukarıdaki 30. paragraf) suçlamaya konu olan eylemler hakkında kapsamlı bilgilerin kamuya açıklandığını belirtmişlerdir. Başvuranlara göre, İstinaf Mahkemesi ve SRI arasında kamuya ifşa edilebilecek bilgilerin kapsamına ilişkin görüş ayrımı söz konusu iken, bu bilgilerin gizli olarak sınıflandırılmasının gerekliliği de tartışılabilir.

97. Buna ek olarak başvuranlar, dava dosyasına göre, “gizli” olarak tasnif edilen belgelerin gizli olarak sınıflandırılmalarına yer olmadığını ileri sürmektedirler. Yasaya göre, ulusal mahkemelerin SRI tarafından yapılan bilgilerin sınıflandırılmasının makul olup olmadığını veya SRI’nin ilgililere gizli belgeleri hangi sebeplere dayanarak ulaştırmadığını incelemeye yetkileri bulunmamaktadır. Aynı şekilde, yasaya göre, ulusal mahkemelerin belgelerin veya bilgilerin gizlilik derecesini kaldırmaya da yetkileri bulunmamaktadır (bkz. yukarıdaki 51. paragraf).

98. Başvuranlar, Romen hukukunun, bu tür davalarda, ilgililere avukat yardımı temin etme veya böyle bir imkânın varlığından haberdar etme veya bazı avukatların ORNISS belgesi sahihi olduklarını bildirme gibi yargı mercilerine herhangi bir yükümlülük yüklediğini belirtmektedirler. Bununla birlikte başvuranlar, teorik olarak, Medeni Usul Kanunu'nun hükümlerine göre, İstinaf Mahkemesi önünde kendi seçtikleri bir avukatın yardımından faydalanabileceklerini kabul etmektedirler. Ancak, ilgili yargılamaların hızlı bir şekilde yapılması ve İstinaf Mahkemesi'ndeki duruşmaya katılabilmeleri için yaptıkları yolculuğun mesafesini de dikkate alarak başvuranlar, bir avukat bulmak için yeterli zamanları olmadığını ileri sürmektedirler.

99. İstinaf Mahkemesi'nde kendilerini temsil eden avukatların ORNISS belgesi alıp alamamaları hususunda ise başvuranlar, Romen hukukuna göre, böyle bir belgenin verilmesi bir kişinin istenmeyen kişi olarak ilan edilmesinden çok daha uzun sürdüğünü ifade etmektedirler (bkz. yukarıdaki 35 ve 54. paragraflar). Yargılama sürecinin başından beri ORNISS belgesine sahip olan bir avukat tarafından temsil edilme hususuna gelince başvuranlar, yaptıkları araştırmalara göre, Bükreş Barosu'nun internet sayfasında bu belgeye sahip olan avukatlar hakkında herhangi bir bilgi bulunmadığını belirtmişlerdir. Başvuranlar, bu iddialarını destekleyen ORNISS belgesine sahip olan avukatların listesinin bulunmadığına dair Romanya Ulusal Barolar Birliği'nin yazısına atıfta bulunmuşlardır (bkz. yukarıdaki 58. paragraf). Başvuranlar, her hâlükârda, yürürlükteki iç hukuk kurallarına göre (bkz. yukarıdaki 43 ve 51. paragraflar), ORNISS belgesine sahip olan avukatların bile gizli bilgilerin kendilerine açıklanmasını sağlayamayacaklarını iddia etmektedirler.

100. Başvuranlar, bu tür yargılamada uygulanan kanun hükümlerine göre, hiçbir unsurun SRI ve Başsavcılık tarafından mahkemeye sunulan bilgilerin bir hâkim tarafından incelenmelerine engel teşkil etmediğini ve hatta mahkemenin re'sen delil araştırma ve toplama yetkisinin de bulunduğunu belirtmişlerdir. Hal böyleyken başvuranlar, ulusal mahkemeler tarafından haklarında alınan kararın haklılığına dair yaptıkları incelemenin kapsamından kuşku duymaktadırlar. Bu bağlamda başvuranlar, Yüksek Mahkeme'nin herhangi bir gerekçe belirtmeksizin resmi yollardan banka bilgilerine ulaşma taleplerini reddettiğini belirtmektedirler. Dolayısıyla, başvuranlara göre, yargılama usulen yürütülmüş olup, mahkeme sadece SRI ile Başsavcılığın taleplerinin haklı olduklarını varsaymakla yetinmiştir.

101. Son olarak başvuranlar, sınır dışı edilmelerinden dolayı zarara uğradıklarını iddia etmektedirler. Keza, başvuranlar üniversite eğitimlerine devam edemediklerini, sosyal tecrit yaşadıklarını, aile bağlarının koptuğunu ve haklarındaki ağır suçlamalardan dolayı şeref ve haysiyetlerine ciddi bir zarar verildiğini belirtmektedirler. Pakistan'a döndükten sonra başvuranlar haklarındaki suçlamalardan dolayı bir soruşturma geçirdiklerini ancak soruşturma sonunda herhangi bir fiil isnat edilmediğini belirtmişlerdir.

b) Hükümet

102. Hükümet, milli güvenliği sağlayan makamların ilk önceliğinin milli güvenliğe karşı tehlikeleri önlemek ve bunlarla mücadele etmek olduğunu belirtmektedir. Hükümet, SRI'nin yasa ile kurulan ve terörü önlemek ve terörle mücadele etmek için yetkili olan ve bu bağlamda Romanya'da ikamet eden yabancıların bazı haklarının sınırlandırılmasını talep etme yetkisi bulunan ulusal merci olduğunu ifade etmektedir. Aynı şekilde, SRI terör eylemlerini önlemek amacıyla milli güvenlik alanında çalışan diğer kurumlar ile işbirliği içerisinde ve özel teknikler kullanarak söz konusu eylemleri önlemek için gerekli olan bilgileri toplamak, incelemek ve kullanmak ile yetkilidir. İlgili kanun hükümleri uyarınca (bkz. yukarıdaki 51. paragraf), SRI tarafından elde edilen bilgiler ile bu bilgileri elde etmek için kullanılan araçlar ve gereçler "devlet sırrı" niteliğinde bilgiler olarak tasnif edilmişlerdir.

103. Hükümet, bir yabancıнын ülkeye giriş yasağının ve sınır dışı edilmesinin terörü önlemek veya terörle mücadele etmek için alınan idari tedbirler olduğunu belirtmektedir. Yargılama süreci hakkında ise Hükümet, ilk olarak, bir yabancıнын Romanya'da istenilmeyen

kişi olarak ilan edilmesi talebine dayanak teşkil edebileceğini düşündüğü istihbaratın SRI tarafından Bükreş İstinaf Mahkemesi'ne bağlı olan Başsavcılığa iletildiğini belirtmektedir. Başsavcılık, bu istihbaratı değerlendirdikten sonra, SRI'nin talebini haklı bulursa, ilgili talebi Bükreş İstinaf Mahkemesi'ne sunar. Ayrıca Hükümet, bir yabancıya isnat edilen suçlamaların hukuki tavsifi ve kimi zaman da bazı belirli maddî unsurları içeren dava dilekçesinin/talebin ilgililere tebliğ edildiğini belirtmektedir.

104. Hükümet, ulusal hukuka göre, bu tür davalara bakmakla görevli olan ulusal mahkemelerin, ki bu mahkemelerin bağımsız ve tarafsız olduklarının altı çizilmiştir, Başsavcılığın talebine dayanak olan tüm gizli belgelere erişimlerinin olduğunu belirtmektedir. Dava dosyasına sunulan belgelerin veya bilgilerin gizlilik derecesini doğrudan kaldırmaya yetkileri bulunmasa da söz konusu mahkemeler bu belgelerin ilgililer tarafından incelenmelerini sağlamak amacıyla yetkili makamlardan gizliliğin kaldırılmasını veya belgelerin yeniden sınıflandırılmalarını talep edebilirler. Bununla birlikte, ulusal mahkemelerin ilgili bilgilerin sınıflandırılmasının makul olup olmadığını re'sen tetkik etmek için kanun hükmü ile öngörülen bir yetkileri bulunmamaktadır. Ancak, ilgili belgelerin sınıflandırılmasının geçerliliği hakkında [yargılama kapsamında] bir itirazın ileri sürülmesi halinde yetkili mahkeme, kanun hükümlerinin öngördüğü ölçüde, bu hususu inceleyebilir.

105. Sunduğu içtihatlarla atıfta bulunarak (bkz. yukarıdaki 60 ve 61.paragraflar) Hükümet, ayrıca, ilke olarak, İstinaf Mahkemesi'nin Başsavcılık tarafından sunulan gizli belgeleri inceledikten sonra ilgili kişiyi, yargılama konusu olayların özünü anlayabileceği ölçüde, bir mütercim-tercümanın yardımıyla, söz konusu bilgilerden haberdar ettiğini belirtmektedir. Ancak Hükümet, mahkemenin bilginin milli güvenliği tehlikeye sokabileceğini değerlendirdiği takdirde bu bilgiyi ifşa etmediğini altını çizmiştir. Hükümet, Romen mahkemelerin yabancıları haklarında isnat edilen suçlamalardan haberdar etme yükümlülüklerini yerine getirmeleri bakımından çakışan çıkarlar arasında adil bir denge kurmaları gerektiğini belirtmektedir. Bu kapsamda mahkemelerin, bir yandan kendilerini savunmaları için yabancılara yeterli bilgi sunmaları gerekmektedir öte yandan gizli bilgilerin gizliliğine ilişkin kanun hükümlerine riayet etmeleri gerekmektedir.

106. Hükümet, Romen mahkemelerin; yabancıları haklarında isnat edilen suçlamaların özünden haberdar etmeleri hakkındaki uygulamalarının, hem Avrupa Birliği Adalet Divanı'nın kararları (*Ben Alaya/Bundesrepublik Deutschland* davasında 10 Eylül 2014 tarihli Divan kararı, C-491/13, EU:C:2014:2187, § 33, ve *ZZ/Secretary of State for the Home Department* davasında 4 Haziran 2013 tarihli Divan kararı, C-300/11, ECLI:EU:C:2013:363) hem de Mahkeme'nin kararları (*Regner/Çek Cumhuriyeti* [BD], no. 35289/11, 19 Eylül 2017) ile uyumlu olduğunu belirtmektedir. Hükümet, bu tür yargılamalarda yabancılara hangi ölçüde olay ve olgulara ilişkin bilgilerin ifşa edilmesi gerektiği hususunda mahkemelerin uygulamasının 2015 ve 2016 yılları arası değişkenlik gösterdiğini belirtmektedir. Ancak Hükümet, daha sonra, bu kapsamda mahkemelerin içtihadının yabancılara belirli bilgilerin ifşa edilmesi yönünde birleştiğini açıklamaktadır. Mevcut davada, başvuranların iddia ettikleri gibi İstinaf Mahkemesi'nin suçlamalarına dayanan olay ve olgulara ilişkin bilgileri yeterli bir şekilde kendilerine açıklamamış olduğu kabul edilse bile başvuranlar bu suçlamalardan en azından SRI'nin 6 Aralık 2012 tarihli basın duyurusu ile birlikte haberdar olmuşlardır. Bu bağlamda Hükümet, SRI'nin basın duyuruları vasıtasıyla kamu yararı taşıyan bilgileri kamuya açıkladığını ancak hiçbir zaman gizli bilgileri açıklamadığını ifade etmektedir.

107. Hükümet, Mahkeme'ye sunduğu içtihatlarla dayanarak (bkz. yukarıdaki 62 ve 63. paragraflar), ulusal mahkemelerin bir yabancıyı istenmeyen kişi olarak ilan edilmesine ilişkin talebi değerlendirirken sadece gizli belgeleri değil aynı zamanda ilgilinin sunduğu her türlü delil ve bilgiyi ve eğer yabancı ülkeden sınır dışı edilmeseydi suçlandığı eylemlerin milli güvenliğe olası etkilerini de dikkate aldıklarının altını çizmiştir. Kanunda açıkça öngörüldüğü gibi, eğer bir kişinin istenmeyen kişi olarak ilan edilmesi kararı milli güvenliğe ilişkin gizli bilgi ve belgelere dayanıyorsa bu gizli unsurlar karar metninde hiçbir şekilde yer almamalıdır.

108. Son olarak Hükümet, ulusal hukuka göre, istenmeyen kişi olarak ilan edilme davasına konu olan bir yabancıнын gizli belgelere erişimi bulunmadığını belirtmektedir. Ancak Hükümet, ilgili kişinin ORNISS belgesine sahip olan bir avukat tarafından temsil edilebileceğini ve bu avukatın ilgili belgelere erişebileceğini ifade etmektedir. Yabancıнын seçtiği avukat böyle bir belgeye sahip değilse, bu avukat bu belgeyi elde etmek için gerekli girişimleri yapmak veya böyle bir belgeye sahip olan başka bir avukat ile bağlantıya geçmek amacıyla davanın ertelenmesini talep edebilir. Hükümet'e göre, ORNISS belgesine sahip olan avukatın gizli belgelere erişimi bulursa da gizli belgelerin korunmasına dair kanun hükümlerine riayet etme zorunluluğu bulunmaktadır. Ancak Hükümet, bu durumun avukatın yabancıнын savunmasını hazırlamaya ve ilgili belgelerde yer alan bilgilere karşı delil toplamaya engel teşkil etmediğini belirtmektedir. Mevcut davada, Hükümet başvurular tarafından seçilen avukatların ORNISS belgesine sahip olmadıklarını ve bu belgeyi elde etmek için gerekli girişimleri yapmak veya bu belgeye sahip olan başka avukatlar tarafından temsil edilmelerini sağlamak amacıyla davanın ertelenmesini talep etmediklerini ifade etmektedir.

109. Hükümet, mevcut davada, başvuruların Sözleşme'ye Ek 7 No'lu Protokol'ün 1. maddesi ile Mahkeme içtihatlarının gerekliliklerine uygun olacak şekilde yeterli güvencelerden faydalanabildikleri sonucuna varmıştır. Gizli bilgi ve belgelere erişim hakları kısıtlanmış olsa da başvurular, savunmalarını hazırlamak için yeterli bilgiye ulaşmışlardır. Başvuruların aleyhine verilen karar yürürlükteki kanun hükümlerine göre verilmiştir. Başvuruların davası, bağımsız ve tarafsız olan ve tüm belgelere erişimi olan iki mahkeme tarafından incelenmiş olup, bu mahkemeler başvuruların Romanya'dan sınır dışı edilerek milli güvenliğin korunmasının sağlanacağı kanaatine ulaşmışlardır. Başvurular, mahkemelere bizzat kendileri katılmışlardır ve bu mahkemelerde görülen duruşmalarda avukatları tarafından temsil edilmişlerdir.

c) Üçüncü taraflar

i) Helsinki İnsan Hakları Derneği ve Hukukî Müdahale Derneği

110. Helsinki İnsan Hakları Derneği ve Hukukî Müdahale Derneği'nin (*Stowarzyszenie Interwencji Prawnej*) görüşlerine göre, kararı veren mahkemenin gizli belgelere erişimi olup olmadığına bakılmaksızın sınır dışı edilen yabancı hakkında alınan kararın dayandığı temel gerekçelerin ilgiliye bildirmediği takdirde Sözleşme'ye Ek 7 No'lu Protokol'ün 1. maddesi altındaki asgari usuli güvencelerin sağlanamayacağını belirtmişlerdir. Yargılamanın Avrupa Birliği Adalet Divanı'nın ilgili kararları, Avrupa Birliği mevzuatı ve Birleşmiş Milletler'in yabancıların sınır dışı edilmelerine ilişkin standartlarına uygun olması için, yabancıнын veya gerekli görüldüğünde temsilcisinin [hakkında alınan] sınır dışı edilme kararının dayandığı fiili sebeplerden haberdar edilmesi gerekmektedir.

ii) Uluslararası Af Örgütü

111. Uluslararası Af Örgütü'ne göre, adil yargılanma hakkından doğan güvencelerin Sözleşme'ye Ek 7 No'lu Protokol'ün 1. maddesinin kapsadığı konulara devredilmesi mümkündür. Çekişmeli yargılama ve silahların eşitliği ilkesi, mahkeme kararlarının gerekçeli olması zorunluluğu ve keyfi uygulamalara karşı korunma sağlanması [gerekliliği], ilgili kişinin veya yasal temsilcisinin erişimi olmayan gizli belgelerin yargılamalarda kullanılmasının ve bu belgelerin yokluğunda ilgili kişinin savunmasını uygun bir şekilde hazırlayamamasının önüne geçmektedir. İlgili kişinin sınır dışı edilmesi durumunda Sözleşme'nin 3. maddesinde yasaklanan muamelelere karşı maruz kalacağını ileri sürdüğü takdirde bu belgelerin kullanılması daha da çok sorunlu hale gelecektir.

iii) Teröre karşı çıkarken insan hakları ve temel özgürlüklerin geliştirilmesi ve korunmasına ilişkin Birleşmiş Milletler Özel Raportörü

112. Teröre karşı çıkarken insan hakları ve temel özgürlüklerin geliştirilmesi ve korunmasına ilişkin Birleşmiş Milletler Özel Raportörü (“Özel Raportör”); ceza, hukuk veya yabancılar hukuku ile ilgili yargılamalarda gizli delillerin kullanılmasının, mahkemeye erişim hakkına, çekişmeli yargılama ve silahların eşitliği ilkesine aykırı olduğundan, istisnai olması gerektiğini belirtmektedir. Özel Raportör’ün görüşlerine göre, “milli güvenlik” kavramının kötü kullanımını engellemek için açıkça gerekmektedir ve yetkili makamların ilgili davanın milli güvenliğe ilişkin olduğunu ispat etme kulfeti bulunmaktadır. Genel olarak ulusal kanunlarda açık olarak belirtilmediğinden gizli delillerin kullanımı istisnai olarak kalmalı ve sıkı bir kabul edilebilirlik testinden geçmelidir. Özel Raportör, gizli bilgilerin ilgili kişinin terör eylemlerine katılma veya terör grupları ile bağlantılı olduğunu gösterdiği durumlarda ve böyle bir sınıflandırılmanın kişi üzerindeki etkisini de göz önünde bulundurarak sınır dışı edilme yargılamalarının ilgili kişi üzerinde önemli bir etki bıraktığının altını çizmektedir.

2. Mahkeme’nin değerlendirmesi

113. Mahkeme, başvuranların istemeyen kişiler olarak ilan edilmelerine ilişkin yürütülen davada, bu davaya dayanak yapılan somut fiilî sebepler hakkında kendilerinin bilgilendirilme haklarının bulunduğunu ileri sürdüklerini not etmiştir. Başvuranlar, ayrıca, Başsavcılık tarafından İstinaf Mahkemesi’ne sunulan ve sınır dışı etme davasına dayanak yapılan gizli belgelerin kendileri tarafından incelenmesine izin verilmediğinden dava dosyasına erişim haklarının ihlal edildiğini iddia etmektedirler.

a) Genel ilkeler

i) Mahkeme’nin içtihadı

114. Mahkeme, uluslararası hukukun yerleşmiş bir ilkesine göre ve Devletlerin sözleşmelerden doğan yükümlülükleri saklı kalmak kaydıyla, devletlerin ülkelerine yabancıların girişleri, kalışları ve sınır dışı edilmelerini kontrol etme hakkı bulunduğunu hatırlatmaktadır. Sözleşme, bir yabancıнын belirli bir ülkeye girişi ve kalışı hakkını güvence altına almamaktadır (bkz. diğerleri arasında, *De Souza Ribeiro/Fransa* [BD], no. 22689/07, § 77, AİHM 2012, ve *Ilias ve Ahmed/Macaristan* [BD], no. 47287/15, § 125, 21 Kasım 2019).

115. Bir yabancıнын sınır dışı edilmesine ilişkin idari yargılama, 6. maddenin (1) numaralı fıkrası uyarınca, medeni hak ve yükümlülükleriyle ilgili uyuşmazlıklar ya da cezai alanda kendisine yöneltilen suçlamaların esası konusunda karar verilmesi ile ilgili yapılan bir yargılama değildir (bkz. *Maaouia/Fransa* [BD], no. 39652/98, § 38, AİHM 2000-X). Devletler, Sözleşme’nin 6. maddesinin yabancıların sınır dışı edilmelerine ilişkin yargılamalara uygulanmadığını da dikkate alarak, özel hükümler almak istemişler ve dolayısıyla bu tür yargılamalara uygulanan usulî güvenceleri tanımlayan 7 No’lu Protokol’ün 1. maddesini kabul etmişlerdir (ibid., § 36; ayrıca bkz. yukarıdaki 68. paragrafta atıfta bulunulan 7 No’lu Protokol’ün Açıklayıcı Raporu’nun 6, 7 ve 16. paragrafları).

116. 7 No’lu Protokol’ün 1. maddesinin (1) numaralı fıkrası, “bir devletin ülkesinde kurallara uygun olarak ikamet eden” yabancılardan açıkça söz etmektedir (bkz. anılan *Gürcistan/Rusya (I)*, § 228), ve sınır dışı edilmeleri durumunda ilgililer, bu hükümdeki özel güvencelerden faydalanmaktadırlar (bkz. *C.G. ve diğerleri/Bulgaristan*, no. 1365/07, § 70, 24 Nisan 2008, ve *Ljatići/“Makedonya Eski Yugoslav Cumhuriyeti”*, no. 19017/16, § 32, 17 Mayıs 2018). 7 No’lu Protokol’ün 1. maddesinin (2) numaralı fıkrası bu kaideye bir istisna getirmektedir. Bu hüküm, bir yabancıнын sınır dışı edilmesinin kamu düzeninin menfaatlerine veya milli güvenlik sebepleri yönünden gerekli görüldüğü takdirde devletlere ülkelerinde kurallara uygun olarak ikamet eden bir yabancıyı, 1. maddenin (1) numaralı fıkrası altında güvence altına alınan haklarını kullanmaya fırsatı olmadan, sınır dışı etme hakkı tanımaktadır.

117. 7 No’lu Protokol’ün Açıklayıcı Raporu’na göre, 7 No’lu Protokol’ün 1. maddesini kabul ederek devletler, yabancıların sınır dışı edilmelerine ilişkin yargılamalarda “asgari” usulî

güvencelere razı olmuşlardır (bkz. yukarıdaki 68. paragrafta atıfta bulunulan söz konusu Raporun 7. paragrafı).

118. 7 No’lu Protokol’ün 1. maddesinin (1) numaralı fıkrası, birinci temel güvence olarak ilgili kişinin sadece “yasaya uygun şekilde verilmiş bir kararın uygulanması” ile sınır dışı edilebileceğini hüküm altına almaktadır. Bu fıkranın ilk cümlesi, Sözleşme ve ek Protokollerinin tamamında aynı anlamı taşımaktadır (bkz. anılan *C.G. ve diğerleri/Bulgaristan*, § 73). Bu cümleye göre, ulusal hukukta bir yasal dayanağın olması tek başına yeterli değildir. Aynı zamanda, söz konusu kanunun niteliği de önemlidir. Buna göre, ilgili kanun erişilebilir ve öngörülebilir olmalıdır ve ayrıca yetkili makamlar tarafından Sözleşme’de tanınan haklara yapılacak keyfi müdahalelere karşı koruma sağlaması gerekmektedir (bkz. *Lupsa/Romanya*, no. 10337/04, § 55, AİHM 2006-VII, ve *Baltaji/Bulgaristan*, no. 12919/04, § 55, 12 Temmuz 2011). Bu şartlar, 7 No’lu Protokol’ün 1. maddesinde olduğu gibi, usuli haklar tanıyan Sözleşme hükümleri için de aynı ölçüde geçerlidir. Nitekim, Mahkeme’nin yerleşik içtihadına göre, Sözleşme’nin başlangıç kısmında da açıkça belirtildiği gibi, hukukun üstünlüğü Sözleşme hükümlerinin ayrılmaz bir parçasıdır (bkz. *Baka/Macaristan* [BD], no. 20261/12, § 117, 23 Haziran 2016). Keyfilik, hukuk devletini tanımamak anlamına gelir (bkz. *Al-Dulimi ve Montana Management Inc./İsviçre* [BD], no. 5809/08, § 145, 21 Haziran 2016) ve hem maddi haklar bakımında hem de usuli haklar bakımından kabul edilemez.

119. Kanunilik ilkesine ek olarak, 7 No’lu Protokol’ün 1. maddesinin (1) numaralı fıkrası üç özel usuli güvence daha sağlamaktadır: yabancılar, sınır dışı etme kararına karşı savlarının ileri sürebilmeliler, davalarının yeniden görülmesini isteyebilmeliler ve son olarak, bu amaçla yetkili merci önünde bir avukat tarafından temsil edilebilmelilerdir (bkz. yukarıdaki 68. paragrafta atıfta bulunulan Açıklayıcı Raporu’nun 12. paragrafı).

120. Bazı davalarda Mahkeme, ulusal hukukun niteliği yanı sıra, 7 No’lu Protokol’ün 1. maddesinin (1) numaralı fıkrasında sayılan güvenceleri de inceleme fırsatı yakalayabilmiştir. Mevcut davalarda bu güvencelerin sağlanıp sağlanmadıklarını tespit etmek için Mahkeme şu hususları dikkate almıştır: dava dilekçesinin/talebin yabancıya tebliğ edilmemesi (bkz. anılan *Lupsa*, § 59); mahkemelerin sınır dışı etme kararına karşı yapılan itirazı esastan incelemeyi reddetmeleri ve ilgili kararın, herhangi bir bağımsız ve tarafsız merci tarafından incelenmemesi (bkz. anılan *Baltaji*, § 57); başvuranın, davanın hiçbir aşamasında, sınır dışı edilmesine dair kararın dayandığı en ufak bir fiili sebebin kendisine bildirilmemesinden dolayı ilgili karara karşı itiraz gerekçelerini sunamaması (anılan *Lupsa*, § 59; *Ahmed/Romanya*, no. 34621/03, § 53, 13 Temmuz 2010; *Geleri/Romanya*, no. 33118/05, § 46, 15 Şubat 2011; ve anılan *Baltaji*, § 58); yetkili mahkemenin davanın ertelenmesine ilişkin talepleri reddetmesi ve dolayısıyla başvuranın avukatına kendisine karşı alınan kararı inceleme imkânının tanımaması (bkz. anılan *Lupsa*, § 59); ve [başvuranların] itirazlarının ulusal mahkemeler tarafından sadece usulen incelenmesi (bkz. anılan *C.G. ve diğerleri*, §§ 73 ve 74; *Kaushal ve diğerleri/Bulgaristan*, no. 1537/08, § 49, 2 Eylül 2010; anılan *Geleri*, § 48; ve *Takush/Yunanistan*, no. 2853/09, §§ 60-63, 17 Ocak 2012).

121. Yakın zamanda, milli güvenlik sebebiyle alınan bir sınır dışı etme kararının 7 No’lu Protokol’ün 1. maddesinin a) ve b) bentlerine uygunluğunu incelediği *Ljatifi/“Makedonya Eski Yugoslav Cumhuriyeti”* (anılan) davasında Mahkeme, bu konuda uyguladığı ilkeleri şu şekilde özetlemiştir:

“35. İtiraz edilen kararın milli güvenlik sebeplerinden dolayı alındığı durumlarda Mahkeme, öngörülebilirlik kriterinin, milli güvenlik sebeplerine dayanan hakkında sınır dışı etme kararı alınmasına mahal verecek bir kişinin tüm davranışlarını detaylı bir şekilde listeleyen yasal hükümleri almaları yönünde devletlere bir yükümlülük getirmediğini belirtmiştir. Ancak, milli güvenlik tehlikesi söz konusu olduğunda bile, kanunilik ve demokratik bir toplumda hukukun üstünlüğü kavramları temel insan haklarını etkileyen sınır dışı etme kararlarının etkili bir şekilde [sınır dışı etme] sebeplerini ve ilgili delilleri inceleme yetkisi olan- gerekirse gizli bilgilerin kullanımını sınırlayan gerekli usuli güvenceleri öngörerek- bağımsız bir merci veya mahkeme huzurunda bir tür çekişmeli yargılamaya tabi tutulmaları gerektirmektedir. İlgili kişiler, bu denetim organları huzurunda yetkililerin milli güvenliğin tehlikede olduğuna dair iddialarına

karşı kendi savlarını ileri sürebilmelilerdir. Yetkililerin; hangi hususların milli güvenliği tehlikeye soktuğuna dair yaptıkları değerlendirmeleri elbette önemli bir yer tutmaktadır, ancak, “milli güvenlik” kavramını, makul herhangi bir maddi dayanağı olmadan ileri sürdüklerinde veya hukuka aykırı bir şekilde veya sağduyuya aykırı ve keyfi bir şekilde yorumladıkları anlaşıldığında, bağımsız olan bir merci veya mahkeme [tüm bu durumlara] karşı tepkilerini gösterebilmelidir (anılan *C.G. ve diğerleri*, § 40).”

122. 7 No’lu Protokol’ün 1. maddesi bağlamında Mahkeme, Sözleşme’nin kapsam ve amacını dikkate aldığı ve bir insan hakları koruma belgesi olduğunu da göz önünde tutarak, hükümlerinin teorik ve hayali bir şekilde değil pratik ve etkin bir şekilde anlamak ve uygulamak gerektiğinin altını çizmektedir (bkz. anılan *Geleri*, § 48, ve *Takush*, § 63). Bu genel ilke, Sözleşme’nin tüm hükümleri ile ek Protokollerinin yorumlanması için de geçerlidir (örneğin bkz. *Artico/İtalya*, 13 Mayıs 1980, § 33, A Serisi no. 37; *Soering/Birleşik Krallık*, 7 Temmuz 1989, § 87, A Serisi no. 161; ve *Magyar Helsinki Bizottság/Macaristan* [BD], no. 18030/11, § 121, 8 Kasım 2016).

123. Yukarıdaki değerlendirmelerden anlaşıldığı üzere, 7 No’lu Protokol’ün 1. maddesinin (1) numaralı fıkrasına ilişkin davalarda Mahkeme her zaman sınır dışı etme kararının keyfi olmamasına (bkz. yukarıdaki 116 ve 121. paragraflar) ve yabancının birinci paragrafta sayılan hakları etkin bir şekilde kullanmasına dikkat etmektedir (bkz. yukarıdaki 119 ve 121 paragraflar).

124. Yukarıda geçen içtihatları ışığında Mahkeme, sırasıyla, başvuranların ileri sürdükleri hakların 7 No’lu Protokol’ün 1. maddesi altında güvence altına alınıp alınmadıkları ve şayet güvence altına alındıkları kabul edilirse, bu hakların kapsamı (ii), söz konusu hakların sınırlandırılması yapıp yapılmadığı (iii), ve bu sınırlamaların 7 No’lu Protokol’ün 1. maddesine uygun olup olmadıkları değerlendirilirken hangi kriterlerin dikkate alındığı hususlarını inceleyecektir (iv).

ii) *Başvuranların ileri sürdükleri hakların 7 No’lu Protokol’ün 1. maddesi altında güvence altına alınıp alınmadıkları ve şayet güvence altına alındıkları kabul edilirse, bu hakların kapsamı*

125. Mahkeme, başvuruların ileri sürdükleri hakların, yani haklarında alınan sınır dışı etme kararının sebeplerinden haberdar olma hakkı ve dava dosyasındaki belgelere erişim hakkı, 7 No’lu Protokol’ün 1. maddesinde açıkça belirtilmediğini gözlemlemektedir. Bu durumda Mahkeme, Sözleşme’nin “gerçek ve etkin” hakları güvence altına aldığını göz önünde bulundurarak, söz konusu hakların bu maddenin birinci paragrafı kapsamına girip girmediklerini ve eğer bu madde kapsamına girdikleri kabul edilirse, ilgili hakların kapsamını Mahkeme’nin bizzat değerlendirmesi gerekmektedir.

126. Mahkeme, 7 No’lu Protokol’ün 1. maddesinin (1) numaralı fıkrasının getirdiği ilgili kişinin sadece “yasaya uygun” şekilde verilmiş bir kararın uygulanması ile sınır dışı edilebileceği koşulunun, yukarıda belirtildiği gibi, ilgili kanunun, Mahkeme’nin içtihadında belirtilen koşulları taşıması gerektiği ve bununla birlikte makamların keyfi davranışlarına karşı bir koruma da sağlaması anlamına geldiğini yineler (bkz. yukarıdaki 118. paragraf). Ayrıca, 7 No’lu Protokol’ün 1. maddesinin (1) numaralı fıkrasının (a) bendine göre, ilgili yabancının hakkında alınan sınır dışı etme kararına karşı savlarını ileri sürebilmesi hakkı açıkça öngörülmüştür. Mahkeme, bir yabancının, ulusal makamların ilgilinin milli güvenliği tehlikeye soktuğunu düşünmelerine sebep olan maddi unsurlardan haberdar olmadan söz konusu makamların milli güvenliğin tehlikede olduğuna dair iddialarına karşı doğru düzgün bir şekilde itirazlarını ileri süremeyeceği veya sınır dışı edilmesine karşı makul sebepleri sunamayacağı görüşündedir. Bu tür bir bilgi; yabancının, 7 No’lu Protokol’ün 1. maddesinin (1) numaralı fıkrasının (a) bendinde güvence altına alınan hakkı etkin bir şekilde kullanmasını sağlamak için gereklidir.

127. Mahkeme’nin 7 No’lu Protokol’ün 1. maddesi ile ilgili daha önce incelediği davalarda, başvuranlar, haklarında isnat edilen somut suçlamalardan ve hatta sınır dışı edilmelerine dayanak olan genel çerçeveden haberdar olmamışlardır. Nitekim, ilgili dava

dilekçelerinde/taleplerde bulunan iddialar sadece suçlanan kişilerin milli güvenliği tehlikeye sokan faaliyetlerde bulunduklarına dair emarelerin olduğunu ifade etmek ile sınırlı kalmıştır (örneğin bkz. anılan *Lupsa*, § 10; anılan *Kaushal ve diğerleri*, § 6; anılan *Baltaji*, § 9; ve anılan *Ljatiği*, § 7). Mevcut davalarda Mahkeme, hiç olmazsa, “bağımsız bir merciinin veya mahkemenin” “kararın gerekçelerinden ve mevcut delillerden” haberdar olması gerektiğini ancak bu gerekçelerin ilgili kişiye de açıklanması gerekip gerekmediği hususu hakkında herhangi bir değerlendirmede bulunmamıştır. Bununla birlikte Mahkeme, 7 No’lu Protokol’ün 1. maddesinin bir yabancı hakkında isnat edilen suçlamalardan haberdar olma hakkını kapsadığına karar vermiş olup (anılan *Lupsa*, § 59), ilgili yabancıya sınır dışı etme sebepleri hakkında hiçbir bilgi verilmemesini de her zaman kusurlu bir davranış olarak değerlendirmiştir (anılan *Lupsa*, §§ 40 ve 56; anılan *Ahmed*, § 53; anılan *Kaushal ve diğerleri*, §§ 30 ve 48; anılan *Baltaji*, § 58; ve anılan *Ljatiği*, §§ 36-39).

128. Dava dosyasındaki belgelere erişim hakkına gelince, bu hak bu zamana dek 7 No’lu Protokol’ün 1. maddesi kapsamında Mahkeme içtihatları ile güvence altına alınmamıştır. Ancak Mahkeme, milli güvenlik tehlikesi söz konusu olduğunda bile, sınır dışı etme kararlarının- gerekli görüldüğü takdirde, gizli bilgilerin kullanımını sınırlayan gerekli usuli güvenceleri de sağlayarak- bir tür çekişmeli yargılamaya tabi tutulmaları gerektiğini belirtme fırsatını yakalamıştır (anılan *Ljatiği*, § 35). Mahkeme’nin görüşüne göre, 7 No’lu Protokol’ün 1. maddesi bağlamında, ilgili yabancıların tercihen yazılı olarak ve her durumda etkin bir savunma yapabilecek şekilde yetkili makamlar tarafından sınır dışı edilmesine dayanak yapılan bilgi ve belgelerin içeriği hakkında ve gerekirse bu tür bilgilere makul kısıtlamalar getirme imkânı saklı kalmak koşuluyla [bu bilgi ve belgelerden] ilgilinin haberdar olma hakkı olduğu belirtilmiştir.

129. Yukarıdaki değerlendirmelerini dikkate alarak Mahkeme, 7 No’lu Protokol’ün 1. maddesinin, kural olarak, ilgili yabancıların, yetkili ulusal makamların milli güvenliğe karşı tehlike oluşturduğunu düşünmelerini sağlayan maddî unsurlardan haberdar olmaları ve ayrıca bu makamlar tarafından sınır dışı edilmelerine dayanak yapılan bilgi ve belgelerin içeriğine erişimleri sağlanması gerektiğine kanaat getirmiştir.

iii) Sınır dışı etme kararına dayanak yapılan maddî unsurlardan haberdar olma hakkına ve yetkili ulusal makamların dayandığı bilgi ve belgelerin içeriğine erişim hakkına getirilen sınırlamalar

130. Bununla birlikte, bu haklar mutlak değildir. Bazı ceza yargılamalarında olduğu gibi, idari sınır dışı etme yargılamalarında da milli güvenlik, misilleme riski altında olan tanıkların korunması veya polis soruşturma yöntemlerinin gizliliği gibi çatışan menfaatler mevcuttur ve bu menfaatler ile ilgili yabancıların hakları arasında bir denge kurulması gerekmektedir (diğerleri arasında, bir ceza yargılamasına ilişkin bkz., *Jasper/Birleşik Krallık* [BD], no. 27052/95, § 52, 16 Şubat 2000; ve bir idari yargılaması bakımından bkz., anılan *Regner*, § 148). Ayrıca Mahkeme, bu konuda Taraf Devletlerin belirli ölçüde takdir yetkisinin bulunduğunu belirtmiştir (bkz. anılan *Regner*, § 147).

131. Öte yandan Mahkeme, milli güvenlik sebebinin ileri sürüldüğü sınır dışı etme davalarında, başvuranların dava dosyasına erişim hakları ve haklarında isnat edilen suçlamalardan haberdar olma haklarına getirilen sınırlamaları kabul etmiştir (diğerleri arasında bkz. Sözleşme’nin 8 ve 13. maddelerine ilişkin *Al-Nashif/Bulgaristan*, no. 50963/99, § 137, 20 Haziran 2002, ve 7 No’lu Protokol’ün 1. maddesine ilişkin, anılan *Ljatiği*, § 35). Ayrıca Mahkeme, sınır dışı edilme ile karşı karşıya kalan yabancıların usuli haklarının sınırlanması hakkında, milli güvenlik söz konusu olduğunda Taraf Devletlerin büyük çoğunluğu bu tür sınırlamaları ulusal yasalarla açıkça öngördüğünü belirtmektedir (bkz. yukarıdaki 79. paragraf).

132. Mahkeme, terörizmin tehlikesi ve toplumlar üzerinde oluşturduğu tehdittin boyutundan ve dolayısıyla terörle mücadele konusunda gösterilen hassasiyetin son derece farkında olduğunu yineler. Aynı şekilde Mahkeme, devletlerin bugünlerde vatandaşlarını terör şiddetine karşı korumak için karşılaştıkları zorlukların farkındadır (diğerleri arasında bkz. *Öcalan/Türkiye* [BD], no. 46221/99, § 179, AİHM 2005-IV; *A. ve diğerleri/Birleşik Krallık*

[BD], no. 3455/05, § 126, AİHM 2009; ve *A./Hollanda*, no. 4900/06, § 143, 20 Temmuz 2010). Dolayısıyla, 7 No’lu Protokol’ün 1. maddesi; yetkili makamlara, Sözleşme’nin 2 ve 3. maddeleri ile 5. maddesinin (1) numaralı fıkrası uyarınca vatandaşların yaşam hakkını korumak ve fiziksel bütünlüğünü sağlamak yükümlülüğü gereğince, terörle ve diğer ağır suçlarla etkin mücadelede orantısız güçlükler ile karşılaşmayacakları şekilde uygulanması gerekmektedir (bkz., *mutatis mutandis*, *Sher ve diğerleri/Birleşik Krallık*, no. 5201/11, § 149, AİHM 2015 (özet), ve *İbrahim ve diğerleri/Birleşik Krallık* [BD], no. 50541/08 ve diğer 3 başvuru, § 252, 13 Eylül 2016).

133. Hal böyleyken 7 No’lu Protokol’ün 1. maddesinde güvence altına alınan usuli güvencelerin söz konusu haklara getirilen sınırlamalarla hükümsüz kılınmamaları gerekir; başka bir deyişle, bu maddedeki güvencelerin özüne dokunulmamalıdır (bkz., *mutatis mutandis*, anılan *Regner*, § 148). Sınırlama getirildiği takdirde, yabancıya sınır dışı etme kararına karşı itirazlarını sunmak için gerçek bir imkân tanınması gerekir ve ilgilinin herhangi bir keyfi davranışa karşı korunması sağlanmalıdır. Dolayısıyla Mahkeme, ilk olarak, mevcut davanın koşullarında bağımsız olan yetkili merciinin yabancının usuli haklarına getirilen sınırlamaların makul olup olmadığına dair bir karar alıp almadığını değerlendirecektir. Mahkeme, daha sonra, ilgili yabancının bu sınırlamalardan kaynaklı yaşadığı zorlukların dengeleyici unsurlar ile yeterli bir şekilde telafi edilip edilmediğini değerlendirecektir. Nitekim, 7 No’lu Protokol’ün 1. maddesi bağlamında, her bir davanın kendine özgü koşullarına göre, sadece makul ve yeterince telafi edilebilir sınırlamalar kabul edilecektir.

iv) Sınır dışı etme kararına dayanak yapılan maddi unsurlardan haberdar olma hakkına ve yetkili ulusal makamların dayandığı bilgi ve belgelerin içeriğine erişim hakkına getirilen sınırlamaların 7 No’lu Protokol’ün 1. maddesinin (1) numaralı fıkrasına uygun olup olmadığını tespit etmek için kullanılan kriterler

134. Mahkeme, Sözleşme’nin 6. maddesi bağlamında, milli güvenlik veya kamu düzeni menfaatleri söz konusu olduğunda bile, usuli haklara getirilen sınırlamaların sadece bu hakların özüne dokunmayanlarının geçerli olduğuna daha önce karar vermiştir (örneğin bkz. anılan *Regner*, § 148; ve *mutatis mutandis*, *Fayed/Birleşik Krallık*, 21 Eylül 1994, § 54, A Serisi no. 294-B ve *Omar/Fransa*, 29 Temmuz 1998, § 34, *Reports of Judgments and Decisions* 1998-V). Bazı usuli hakların sınırlandırılmasına ilişkin davalarda Mahkeme, bu sınırlamaların ilgililerin durumu üzerinde yarattığı etkileri, ulusal makamların aldığı tedbirlerle yeterli bir şekilde telafi edilmesi gerektiğine pek çok kez kanaat getirmiştir (örneğin bkz. anılan *Jasper*, § 52; *Fitt/Birleşik Krallık* [BD], no. 29777/96, § 45 ve paragraftaki diğer atıflar, AİHM 2000-II; ve Sözleşme’nin 6. maddesine ilişkin bkz. *Schatschaschwili/Almanya* [BD], no. 9154/10, § 107, AİHM 2015, ve Sözleşme’nin 5. maddesinin (4) numaralı fıkrasına ilişkin bkz. anılan *A. ve diğerleri*, § 218).

135. Yukarıda Sözleşme’nin 5 ve 6. maddeleri açısından anılan içtihatlardan, 7 No’lu Protokol’ün 1. maddesinin (1) numaralı fıkrasında güvence altına alınan usuli hakların kapsamının söz konusu maddelerin güvencesi altında bulunan usuli hakların kapsamı ile aynı olduğu ifade edilemezse de bu içtihat, 7 No’lu Protokol’ün 1. maddesinde güvence altına alınan hakların sınırlandırılmasının değerlendirilmesine uygulanacak metodoloji bakımından faydalı belirtiler göstermektedir.

136. Dolayısıyla, Mahkeme, bu aşamada, sınır dışı etme kararına dayanak yapılan maddi unsurlardan haberdar olma hakkına getirilen sınırlamaların ve/veya yetkili ulusal makamların sınır dışı etme kararı verirken dayandığı bilgi ve belgelerin içeriğine erişim hakkına getirilen sınırlamaların hangi durumlarda 7 No’lu Protokol’ün 1. maddesi ile bağdaştığını değerlendirecektir. Bundan sonra, daha kolay anlaşılması için, bu haklar, yabancının “usuli hakları” olarak anımsanacaktır.

137. Bu amaçla Mahkeme; mevcut davanın koşullarında, söz konusu sınırlamaların, öncelikle, makul olup olmadığını ve akabinde yeterince telafi edilebilir olup olmadığını, özellikle bu sınırlamaların mevcut hakların özüne dokunmayacak şekilde alınan usuli

güvencelerle telafi edilip edilmediğini incelemeye karar vermiştir (bkz. yukarıdaki 133. paragraf).

138. Mahkeme, her davanın kendine özgü koşullarını dikkate alarak, bir inceleme yapar. Bu yaklaşım, Mahkeme'nin rolü ile tutarlıdır. Mahkeme'nin görevi ilgili kanunların ve uygulamaların soyut denetimini yapmak değildir; görevi, bir başvurana sergilenen davranışların Sözleşme'yi ihlal edip etmediğini tespit etmektir (bkz., *mutatis mutandis*, *N.C./İtalya* [BD], no. 24952/94, § 56, AİHM 2002-X).

(α) Yabancıların “usuli haklarına” getirilen sınırlamaların makul olup olmadığı hakkında

139. Mahkeme, yabancıların usuli haklarının sınırlandırılmasını gerekli kılan, milli güvenliği koruma gerekliliği gibi, haklı sebeplerin var olduğunu kabul etmektedir. İkincillik ilkesi uyarınca, mevcut bir davada, bir yabancınn usuli haklarına getirilen sınırlamaların gerekli ve makul olup olmadığını belirlemek öncelikle ulusal makamlara düşer (bkz., *mutatis mutandis*, anılan *Schatschaschwili*, § 119). Dolayısıyla Mahkeme, yabancınn usuli haklarının sınırlandırılmasına yol açan karar alma mekanizmasını inceleyecektir. Bu bağlamda Mahkeme, hukuk devleti ile yönetilen demokratik bir toplumda, bir yabancınn usuli haklarına getirilen sınırlamaların gerekli olup olmadığı hususuna ilişkin değerlendirmenin keyfi davranışlara karşı güvenceler ile birlikte sarılı olması gerektiğini yineler (bkz. yukarıdaki 118. paragraf). Bu koşulların sağlanması için, sınırlamayı hükmeden kararın gerekçeli olması gerekir ve özellikle bu gerekçelerin ilgili kişiye açıklanmadığı durumlarda söz konusu gerekçelerin uygun bir şekilde denetlenmesini sağlayan bir yargılama usulü gerekir.

140. Bu tür bir denetimin hukuk devleti ile bağdaşması için, ki hukuk devleti ilkeleri yürütme organına sonsuz bir takdir yetkisi tanımamaktadır (bkz., *mutatis mutandis*, *Amann/İsviçre* [BD], no. 27798/95, § 56, AİHM 2000-II), bu denetimin sınırlamayı getiren yürütme makamından bağımsız olan -yargı makamı olsun veya olmasın- başka bir makama verilmesi gerekir (bkz., *mutatis mutandis*, *Klass ve diğerleri/Almanya*, 6 Eylül 1978, §§ 55-56, A Serisi no. 28, ve *Roman Zakharov/Rusya* [BD], no. 47143/06, § 233, AİHM 2015). Bu bağlamda Mahkeme, milli güvenlik sebebiyle alınan bir sınır dışı etme kararının 7 No'lu Protokol'ün 1. maddesinin (1) numaralı fıkrasının (a) ve (b) bentleriyle bağdaşp bağdaşmadığı hususunda yapılan bir inceleme kapsamında bu sebeplerin değerlendirilmesini yapacak bağımsız bir denetimin gerekli olduğunu vurgulamaktadır (anılan *Ljati*, § 35).

141. Dolayısıyla, bir yabancınn usuli haklarına getirilen sınırlamaların gerekli olup olmadığını inceleyen bağımsız bir ulusal makamın varlığı hususu; Mahkeme'nin, 7 No'lu Protokol'ün 1. maddesine ilişkin incelemede uyguladığı ilk kriterdir. Bu kapsamda Mahkeme, ilgili ulusal makamın yetki sınırlarını öncelikli olarak inceleyecektir ve özellikle bu makamın gizli bilgilerin gizliliğinin korunmasının gerekliliğini denetleme yetkisi olup olmadığını inceleyecektir (bkz., *mutatis mutandis*, anılan *Regner*, § 152).

142. Daha sonra Mahkeme, belirli bir davada, bir yabancınn usuli haklarının sınırlandırılmasının gerekli olup olmadığına ilişkin yaptığı tespiti göre bağımsız makamın yetkilerini inceleyecektir. Daha ziyade, Mahkeme, bir ulusal makam tarafından alınan sınır dışı etme kararına dayanak yapılan bilgi ve belgelerin içeriğinin ilgili yabancıya açıklanmasının reddedilmesinin milli güvenliğe dayanarak gerekçelendirilmesinin bağımsız makam tarafından makul görülmediği durumlarda; söz konusu bağımsız makamın, milli güvenlik konusunda yetkili olan makama ilgili bilgi ve belgelerin yabancıya ulaştırılması veya hiç değilse yabancınn bunların içeriğinden haberdar olması amacıyla söz konusu belgelerin yeniden sınıflandırılmasını talep edip edemeyeceğini veya bizzat kendisinin bu belgelerin gizlilik derecesini kaldırılmaya yetkili olup olmadığını inceleyecektir (bkz., *mutatis mutandis*, anılan *Regner*, § 152).

143. Ancak, bağımsız makam milli güvenliğin korunmasının gizli belgelerin içeriğinin ilgiliye açıklanmasının önüne bir engel teşkil ettiğine kanaat getirirse Mahkeme, böyle bir durumda, bu sonuca ulaşırken bağımsız makamın, çakışan mevcut menfaatleri tespit edip

etmediğini ve milli güvenliğin korunması ile ilgili yabancılara menfaatleri arasında bir denge kurup kurmadığını araştıracaktır.

144. Bununla birlikte, ulusal makamların ilgili yabancılara usuli haklarının sınırlandırılmasının gerekli olup olmadığını incelemediklerinde veya bu hususu yeterli bir şekilde incelemediklerinde ve gerekçelendirmediklerinde, bu durum, tek başına, 7 No’lu Protokol’ün 1. maddesinin ihlal edildiğine dair karar vermek için yeterli değildir. Her hâlükârda Mahkeme, ilgilinin somut davasında dengeleyici unsurların uygulanıp uygulanmadığını ve bu unsurların ilgilinin usuli haklarına getirilen sınırlamaların etkilerini yeterli bir şekilde, örneğin bu hakların özüne hâle getirmeyecek şekilde, telafi edip etmediğini kontrol edecektir.

145. Bu kapsamda, ulusal makamların, bir yabancının usuli haklarının sınırlandırılmasının gerekliliği hakkında yaptığı inceleme ne kadar yetersiz olursa, Mahkeme dengeleyici unsurların incelemesini o kadar daha sıkı bir şekilde yapar (metodoloji için bkz., *mutatis mutandis*, anılan *İbrahim ve diğerleri*, § 265; bkz. yukarıdaki 133. paragraf). Daha açık olmak gerekirse, ulusal düzeyde usuli hakların sınırlandırılmasının gerekliliği hakkında yapılan aşırı yüzeysel bir inceleme, 7 No’lu Protokol’ün 1. maddesinde güvence altına alınan hakların özünü korumak amacıyla gelişmiş/güçlendirilmiş dengeleyici unsurların uygulanmasını gerektirecektir (bkz. yukarıdaki 133. paragraf).

146. Mahkeme’ye değerlendirmesinde iki temel ilke yön verecektir: birincisi, ne kadar ilgili yabancılara verilen bilgiler sınırlı kalırsa o kadar ilgilinin usuli haklarına getirilen sınırlamaları dengelemek için alınan güvenceler artacaktır; ikincisi, bir davanın koşulları, özellikle ilgili yabancının durumu üzerinde önemli bir etki yaptığını ortaya çıkarıyorsa, dengeleyici güvenceler kısmında güçlendirilmelidir.

(β) Yabancıların “usuli haklarına” getirilen sınırlamaların dengeleyici unsurlar ile yeterli bir şekilde telafi edilip edilmediği hakkında

147. İncelemesinin ikinci kısmında (bkz. yukarıdaki 136. paragraf) Mahkeme, yabancılara usuli haklarına getirilen sınırlamaların uygun ve yeterli güvenceler ile telafi edilip edilmediğini saptayacaktır.

148. Bu bağlamda Mahkeme, elindeki bilgilere göre, yabancılara usuli haklarının sınırlandırılmasına karşı dengeleyici unsurların türleri veya kapsamı ile ilgili olarak Avrupa çapında ortak bir anlayış bulunmadığını belirtmektedir. Gizli belgelere erişimin kısıtlanması ile sınır dışı etme kararının dayanaklarının açıklanmasının sınırlandırılması belli bir ülkenin kanun özelliklerine ve uygulamalarına göre değişiklik gösteren bazı mekanizmalarla hafifletilebilirler (bkz. yukarıdaki 82-86. paragraflar).

149. Yukarıdaki değerlendirmelere göre Mahkeme, 7 No’lu Protokol’ün 1. maddesinin, devletlere, usuli hakların sınırlandırılmasına karşı alınacak dengeleyici unsurların seçimi konusunda belirli ölçüde takdir yetkisi tanıdığı sonucuna varmıştır. Ancak, bu takdir yetkisi Avrupa denetimi ile beraber kullanılmalıdır ve bu durumlarda Mahkeme’nin görevi 7 No’lu Protokol’ün 1. maddesinde tanınan usuli güvencelerin hükümsüz kılınmadığını güvence altına almaktır (bkz. yukarıdaki 133. paragraf).

150. Sınır dışı etme davası bir bütün olarak değerlendirildiğinde, örneğin bazı sınırlamaların yabancılara usuli haklarını etkin bir şekilde kullanmaları üzerindeki etkilerinin incelenmesi gibi, kapsamlı bir şekilde listelenmeyen ve Mahkeme’nin içtihatları ile karşılaştırmalı değerlendirmeye (bkz. yukarıdaki 80-86. paragraflar) dayanan aşağıdaki unsurlar dikkate alınmalıdır (ayrıca bkz., *mutatis mutandis*, anılan *İbrahim ve diğerleri*, § 274, ve *Beuze/Belçika* [BD], no. 71409/10, § 150, 9 Kasım 2018).

- Yabancıların sınır dışı edilmelerinin sebepleri ve sınır dışı etme kararına dayanak yapılan belgelerin içeriğine erişimin sağlanması hakkında yabancılara açıklanan bilgilerin uygunluğu

151. Mahkeme içtihadı, ilgili yabancılara ifşa edilecek bilgilerin miktarı/hacmi hakkında genel bir sınırlama belirlememektedir; bu miktar, her davanın kendine özgü koşullarına göre, değişkenlik gösterebilmektedir. Dolayısıyla, Mahkeme, her bir davada, ilgili yabancıya sınır dışı etme kararına dayanak yapılan maddî unsurlar ve ulusal makamlar tarafından bu karara dayanak yapılan bilgiler hakkında kendisine fiilen açıklanan bilgilerin uygunluğunu dikkate alacaktır. Mahkeme, ulusal makamların, soruşturmanın gizliliğini ve etkin yürütülmesini gözeterek, yargılamalar sırasında, ilgili yabancıya hakkında isnat edilen suçlamaların özünden haberdar edip etmediğini saptayacaktır (bkz. benzer şekilde, anılan *Lupsa*, § 59, anılan *Ljatif*, § 39, ve *mutatis mutandis*, anılan *Regner*, § 153).

152. Dikkate alınması gereken bir diğer önemli husus ise, belirli bir davada, bağımsız ulusal makam tarafından, yargı makamı olsun veya olmasın, tüm gizli delilleri incelendikten sonra, milli güvenliği tehlikeye sokmadan ve ilgilinin henüz yargılamanın bulunduğu aşamada bu delillere karşı uygun bir şekilde itirazlarını sunma imkânı bulunurken, ilgiliye hangi maddî unsurların açıklanabileceğine dair bir yetkisinin bulunup bulunmadığı hususu ile alakalıdır.

- *Yabancılara ilgili yargılamanın yürütülmesi hakkındaki bilgilerin açıklanması ve ilgililerin haklarının sınırlandırılmasına karşı ulusal mekanizmalarla getirilen telafi edici yöntemler/tedbirler hakkındaki bilgilerin açıklanması*

153. Öte yandan Mahkeme, ilgililere, ulusal hukukta kendilerine tanınan haklar hakkında asgari ama yeterli bilgilerin sunulmasının, bu hakların etkili bir şekilde kullanılması bakımından ayrılmaz bir ön koşul olduğunu belirtmektedir (bkz., *mutatis mutandis*, anılan *İbrahim ve diğerleri*, § 272, ve anılan *Beuze*, § 129). Bu tür davalarda, Mahkeme ulusal makamların, hiç değilse davanın kilit aşamalarında, ilgili yabancıya gerekli bilgileri sunup sunmadığını saptayacaktır. Bu tür bir bilgi özellikle yabancılardan bir avukat tarafından temsil edilmedikleri durumlarda ve bu konu hakkında bilgi eksikliğinde ilgilinin ulusal hukukta tanınan haklarını kullanmaktan çekindiği durumlarda faydalı olacaktır. Son olarak, bilgi verme yükümlülüğü, ulusal hukuk kurallarının davanın hızlı bir şekilde incelenmesini öngördüğü durumlarda çok daha fazla önem kazanacaktır.

- *Yabancıların temsil edilip edilmedikleri hakkında*

154. 7 No’lu Protokol’ün 1. maddesinin (1) numaralı fıkrasının (c) bendinde de belirtildiği gibi, yabancılardan haklarında sınır dışı etme kararı verilmesi için yetkili bir makam önünde temsil edilmelidir gerekmektedir. Başka bir deyişle, ilk olarak, bu tür davalarda, ulusal kanun hükümleri, ilgililere etkin bir temsil edilme imkânı sağlaması gerekmektedir. Bir yabancının bir avukat tarafından temsil edilme imkânı, hatta ilgili yabancının dava dosyasında bizzat kendisinin erişemediği gizli belgelere erişim yetkisine sahip olan uzman bir avukat tarafından temsil edilme imkânı, önemli bir dengeleyici unsur oluşturmaktadır. Mahkeme, uygulamada, ilgili yabancıya mevcut yargılama sırasında böyle bir etkin temsil imkânı sağlanıp sağlanmadığını tespit edecektir.

155. İkinci olarak Mahkeme, belirli bir davada, ilgili yabancının temsilcisinin yararlandığı hakları ek bir önemli güvence olarak değerlendirmektedir. Bu bağlamda Mahkeme, örneğin, ilgili yabancının erişim hakkı olmayan gizli belgelere erişim hakkı dâhil olmak üzere, ilgili yabancının temsilcisinin dava dosyasına erişim hakkının kapsamını inceleyecektir. Ayrıca Mahkeme, gizli belgelere erişim hakkı temin edildikten sonra, temsilcinin ve müvekkilin arasındaki görüşmelerin kısıtlanıp kısıtlanmadığını da inceleyecektir (bkz., *mutatis mutandis*, anılan *A ve diğerleri*, § 220).

- *Bağımsız bir makamın yargılamaya müdahale edip etmediği hakkında*

156. 7 No’lu Protokol’ün 1. maddesinin (1) numaralı fıkrasının (a) ve (b) bentlerine göre, ilgili yabancının “sınır dışı edilmesine karşı gerekçeler öne sürebilme” ve “durumunu yeniden

inceletme” hakkı bulunmaktadır. Mahkeme’nin görüşüne göre, bu hükümlerin uygun bir şekilde yerine getirilip getirilmediği yönünde yapılan inceleme sırasında aşağıdaki hususlar dikkate alınabilir:

i) Bir veya birden fazla bağımsız idari veya yargı makamının, sınır dışı etme kararını doğrudan almak veya hukuka uygunluğunu incelemek veya esasını incelemek amacıyla yargılamaya müdahale edip etmediği (diğerleri arasında bkz., anılan *Al-Nashif*, § 137; anılan *Lupsa*, § 56; ve anılan *Ljatifi*, § 32); ve söz konusu makam bir mahkeme ise, ulusal hukuk sistemi hiyerarşindeki yeri. Bu bağlamda, sınır dışı etme kararının yargısal denetimi idari denetim türünden daha büyük bir telafi edici etkisi olacaktır.

ii) Başvuranın, milli güvenlik açısından tehlike oluşturduğu yönündeki aleyhine olan iddialara karşı etkin bir şekilde ve bağımsız bir makam huzurunda itirazda bulunup bulunamadığı (bkz. anılan *Ljatifi*, § 35).

iii) Bağımsız makamın, sınır dışı etme talebinin veya kararının gerekçelerini ve destekleyici delillerini etkin bir şekilde incelemeye yetkili olup olmadığı ve böyle bir yetkisi varsa, somut davada bu yetkiyi etkin bir şekilde kullanıp kullanmadığı (bkz. anılan *C.G. ve diğerleri*, §§ 73 ve 74; anılan *Geleri*, § 48; ve anılan *Ljatifi*, § 35). Bu noktada Mahkeme, ilgili makamın, görevini yerine getirmek için, milli güvenlik konusunda yetkili olan makam tarafından ilgili yabancıya karşı dava açmak adına hazırlanan dosyanın tamamına, gizli belgeler dâhil olmak üzere, erişimi olup olmadığını dikkate almaktadır (bkz. anılan *Ljatifi*, § 32). Dikkate alınacak bir diğer önemli unsur ise, ilgili makamın dosyadaki belgelerin doğruluğunu ve sınır dışı etme talebini veya durumuna göre kararını destekleyen gizli bilgilerin güvenilirliğini ve gerçekliğini incelemeye yetkisi olup olmadığı hususudur (bkz. anılan *C.G. ve diğerleri*, §§ 73-74; anılan *Kaushal ve diğerleri*, § 49; ve *mutatis mutandis*, *Regner*, § 152). Bu bağlamda, milli güvenlik konusunda yetkili olan makamın ileri sürdüğü devlet güvenliği gerekçelerinin mevcut ve geçerli olduğuna dair bir karine yoktur: bağımsız makam, sunulan delillerin ışığında olay ve olguları doğrulayabilmelidir (bkz. anılan *Kaushal ve diğerleri*, §§ 31-32 ve § 49).

iv) Sınır dışı etme kararını inceleyecek olan bağımsız makamın, mevcut dosyaya göre, ileri sürülen milli güvenlik sebebinin makul ve yeterli olgusal temele dayanmadığına kanaat getirirse söz konusu kararı iptal etme veya düzeltme yetkisi olup olmadığı.

v) Davanın koşulları ve bağımsız makamın verdiği kararın haklı olduğunu göstermek için belirttiği gerekçeler ışığında sınır dışı etme kararının gerekliliğinin yeterince makul olup olmadığı. Bu bağlamda Mahkeme, ulusal makam tarafından ilgili yabancıya isnat edilen fiiller hakkında yapılan incelemenin niteliği ve derecesinin ilgili makam tarafından alınan kararın gerekçesinde, kısa ve öz biçimde olsa dahi, belirtilip belirtilmediğini saptayacaktır.

157. Bu listeyi dikkate alarak Mahkeme, 7 No’lu Protokol’ün 1. maddesinin (1) numaralı fıkrasının yerine getirilmiş sayılması açısından tüm bu hususların aynı anda birlikte (kümülatif olarak) gerçekleşmesinin gerekmediğini belirtmektedir. Yukarıdaki liste, 7 No’lu Protokol’ün 1. maddesinin (1) numaralı fıkrası uyarınca yabancıların faydalandığı haklara getirilen sınırlamalara karşı sadece örnek teşkil edebilecek uygun telafi edici unsurları kapsamaktadır. Belirtmek gerekir ki, söz konusu telafi edici unsurların niteliği ve kapsamı her bir davanın özgü koşullarına göre değişkenlik gösterebilir (bkz., *mutatis mutandis*, anılan *İbrahim ve diğerleri*, § 274, ve anılan *Beuze*, § 150). Her bir davada Mahkeme, yargılamanın bütünlüğünü dikkate alarak, 7 No’lu Protokol’ün 1. maddesinin (1) numaralı fıkrası uyarınca yabancılara tanınan hakların özüne dokunulmaksızın korunup korunmadığını saptayacaktır (bkz. yukarıdaki 133. paragraf).

b) Bu ilkelerin somut davaya uygulanması

i) Başvuranların usuli haklarına getirilen sınırlamalar

158. Başvuranların, sınır dışı etme kararının dayandığı maddî unsurlar hakkında bilgilendirilme haklarına ilişkin olarak not edilmelidir ki; olay tarihinde yürürlükte olan 94/2002 sayılı OUG'un 85. maddesinin (3) ve (4) numaralı fıkraları ile "milli güvenlik faaliyetlerini ve gizli bilgilerin korunmasını düzenleyen normatif belgelerin hükümleri uyarınca", İstinaf Mahkemesi'nin yabancıların istenmeyen kişiler olarak ilan edilmelerine yönelik talebin dayandığı olay ve olgular hakkında ilgilileri bilgilendirme yükümlülüğü bulunmaktadır. 94/2002 sayılı OUG'un 85. maddesinin (5) numaralı fıkrasına göre, eğer bir yabancıların istenmeyen kişi olarak ilan edilmesine ilişkin karar milli güvenlik sebeplerine dayanıyorsa, hâkimlerin kanaatini oluşturan veriler, bilgiler ve fiilî sebepler (*motivele de fapt*) söz konusu kararda belirtilememektedir. Bununla birlikte, 182/2002 sayılı Kanunu'nun ilgili hükümleri (bkz. yukarıdaki 51 ve 53. paragraflar), gizli belgelere erişim olanağı sağlayan bir belgeye sahip olmayan kişilere, bu tür belgelerin açıklanmasını izin vermemektedir. Söz konusu yasal hükümleri birlikte uygulayan ulusal mahkemeler; başvuranlara, mevcut davada, sınır dışı edilmelerine ilişkin kararın dayandığı olay ve olgular ile gerekçeler hakkındaki somut bilgileri yasa gereği kendilerine iletemediklerini belirtmişlerdir.

159. Başvuranlar hakkında açılan davaya dayanak edilen ve dava dosyasındaki belge ve bilgilerin içeriği konusunda kendilerinin bilgilendirilmesi hakkına ilişkin olarak Mahkeme, yargılamaların ilk aşamasından itibaren, ilgili yasal hükümleri uygulayan ulusal mahkemelerin, başvuranların dava dosyasında bulunan belgelerin gizli olarak sınıflandırıldıkları için erişim hakkının olmadığına kanaat getirdiklerini gözlemlemektedir (bkz. yukarıdaki 21. paragraf).

160. Bundan dolayı, hem başvuranların sınır dışı edilmelerine dair Başsavcılığın talebine hem ulusal mahkemelerin ilgililerin Romanya'dan sınır dışı edilmelerine ilişkin karara dayanak edilen maddî unsurlar ve belgelerin içeriği hakkında ilgililerin bilgilendirilme hakkına önemli bir sınırlama getirilmiştir.

161. Mahkeme, öncelikle, başvuranların usuli haklarına getirilen sınırlamaların gerekli olup olmadığı (bkz. yukarıdaki 139-143. paragraflar) ve bu sınırlamaların etkisini hafifletmek/azaltmak için ulusal makamlar tarafından telafi edici tedbirler alınıp alınmadığı (bkz. yukarıdaki 144-156. paragraflar) hususlarını inceleyecektir. Daha sonra Mahkeme, yargılamanın bütünlüğünü dikkate alarak, söz konusu sınırlamaların başvuranların durumu üzerinde yarattığı somut etkiyi değerlendirecektir (bkz. yukarıdaki 136. ve 144. paragraflar). Bu bağlamda Mahkeme, başvuranlar hakkında alınan sınır dışı etme kararının yarattığı en temel etkinin, başvuranların Üniversite eğitimine devam edememeleri ve Romanya'da kurdukları tüm sosyal bağlarını kesmeleri olduğunu belirtmektedir. Ayrıca Mahkeme, Romanya'da kasten terör faaliyetlerinde bulunma suçu işlediklerinden şüphelenilen başvuranların, haklarında isnat edilen suçlamaların ağır suçlamalar olduğunu ve dolayısıyla şeref ve haysiyetlerine zarar verildiğini de saptamaktadır.

ii) Başvuranların usuli haklarına getirilen sınırlamaların haklı sebeplere dayanıp dayanmadığı hakkında

162. Mevcut davada, Mahkeme, ilgili yasal hükümleri (bkz. yukarıdaki 51 ve 53. paragraflar) uygulayan ulusal mahkemelerin, yargılamanın ilk aşamasından itibaren, belgelerin gizli olarak sınıflandırılmasından dolayı (bkz. yukarıdaki 158. paragraf) başvuranların dava dosyasına erişemediklerine kanaat getirdiklerini gözlemlemektedir. Bununla birlikte, ulusal hukuk, mahkemelere, belirli bir davada, milli güvenliğin korunmasının dava dosyasındaki delillerin açıklanmamasının gerekli olup olmadığını re'sen incelemelerine yetki vermemektedir (bkz. yukarıdaki 51. ve 53. paragraflar; aksi yöndeki bir durum için bkz., anılan *Regner*, § 152).

163. Ulusal mahkemelerin aldıkları kararlardan anlaşılıyor ki, mevcut davada, başvuranların usuli haklarına getirilen sınırlamaların gerekliliği konusunda ve dolayısıyla gizli belgelerin başvuranlara açıklanmaması hususunda bu mahkemelerin herhangi bir inceleme yapmadıkları ortaya çıkmaktadır. Ulusal makamlara göre, somut milli güvenlik gerekçeleri başvuranlara ilişkin gizli delillerin ve istihbaratın ifşa edilmesini engellemektedir, ancak ulusal

mahkemeler, bu konuda herhangi bir açıklık getirmemişlerdir. Ayrıca, her ne kadar başvurular Yüksek Mahkeme önünde mevcut davada [bilgi ve belgelerin] sınıflandırma düzeyinden şüphe duyduklarını iddia etmiş olsalar da Yüksek Mahkeme, bu hususta bir açıklık getirmemiştir (bkz. yukarıdaki 33. paragraf).

164. Son olarak, Mahkeme'nin görüşüne göre, İstinaf Mahkemesi'nin kararından bir gün sonra SRI tarafından yayınlanan basın duyurusunda yer verilen bilgilerin, dava dilekçesi/talep ile başvurulara maddî olgularla ilgili sağlanan bilgiler veya ilk derece mahkemesinde yapılan yargılama sırasında sağlanan bilgilere nazaran daha detaylı olması gerçeği, sınır dışı etme kararına dayanak yapılan fiilî sebepler hakkındaki somut bilgilerden başvuruların mahrum bırakılması gerekliliği savı ile çelişmektedir.

165. Davaya bakan mahkemeler tarafından başvuruların usuli haklarına getirilen sınırlamaların gerekliliği hususunda herhangi bir inceleme yapılmamasından dolayı, Mahkeme, mevcut davada, başvuruların usuli haklarına getirilen sınırlamalara karşı alınan dengeleyici unsurların yeterli bir şekilde telafi sağlayıp sağlayamadıklarını saptamak için sıkı bir denetim yapacaktır. Bu kapsamda Mahkeme, bu sınırlamaların ciddi oldukları yönünde yaptığı tespitini de dikkate alacaktır (bkz. yukarıdaki 161. paragraf).

iii) Mevcut davada dengeleyici unsurların varlığı

166. Hükümet'e göre, mevcut davada, başvuruların haklarına saygı gösterilip gösterilmediği hususunun incelenmesi sırasında Mahkeme'nin birkaç unsur birlikte göz önünde bulundurması gerektiği belirtilmiştir. Hükümet, özellikle, yargılamalarla ve SRI'nın basın duyurusuyla (bkz. yukarıdaki 106. paragraf) başvuruların yine de haklarında isnat edilen bazı maddî unsurlar hakkında bilgilendirildiklerini, ORNISS belgesine sahip olan bir avukat tarafından temsil edilme imkânlarının olduğunu (bkz. yukarıdaki 108. paragraf) ve en önemlisi de yargılamaların bağımsız ve tarafsız yüksek mahkemeler tarafından yürütüldüğünü ve bu mahkemelerin gizli belgelerin ışığında [ilgililerin] sınır dışı edilmelerinin gerekli olduğuna karar verdiklerini altını çizmektedir (bkz. yukarıdaki 104. ve 107. paragraflar).

167. Mahkeme, mevcut davada, Hükümet'in sunduğu her bir unsurun somut etkisini ayrı ayrı inceleyecektir. Gerekli görüldüğü takdirde, Mahkeme; Hükümet'in belirttiği unsurların dışında, yukarıda tanımlanan diğer unsurları da dikkate alacaktır (bkz. yukarıdaki 151-56. paragraflar).

(α) Sınır dışı etme kararına dayanak olan maddî unsurlar hakkında başvurulara sağlanan bilgilerin kapsamı

168. Sınır dışı etme kararına dayanak olan maddî unsurlar hakkında başvurulara sağlanan bilgilerin kapsamına gelince Mahkeme, 5 Aralık 2012 tarihinde İstinaf Mahkemesi'nde görülen duruşmada, bir mütercim-tercüman vasıtasıyla, başvuruların dava dilekçesinden/talebinden haberdar edildiklerini belirtmektedir (bkz. yukarıdaki 20. paragraf). Dava dilekçesinde/talepte; Başsavcılığa göre, başvurulara isnat edilen davranışları düzenleyen kanun hükümlerinin sadece ilgili maddeleri belirtilmiştir, ancak söz konusu [dilekçede/talepte], bu davranışları nitelendirilmemiştir. Aynı şekilde, [bu dilekçede/talepte] başvurulara isnat edilen somut herhangi bir fiil belirtilmemiştir. Başsavcılığın talebinin, esasen, bir mütercim-tercüman tarafından başvurulara tercüme edildiği doğrudur. Ancak, Mahkeme'nin görüşüne göre, kanun hükümlerinin sadece ilgili maddelerinin belirtilmesi isnat edilen suçlamalar hakkında bilgi edinilmesi yönünden, asgari düzeyde (*a minima*) bile olsa, yeterli değildir (örneğin bkz., *mutatis mutandis*, *Fox, Campbell ve Hartley/Birleşik Krallık*, 30 Ağustos 1990, § 41, A Serisi no. 182, ve *Kerr/Birleşik Krallık* (k.k.), no. 40451/98, 7 Aralık 1999). Dolayısıyla, Mahkeme; İstinaf Mahkemesi'nde yürütülen yargılamalarda, sınır dışı etme kararına dayanak olan fiilî sebepler ile ilgili olarak başvurulara herhangi bir bilgi verilmediği sonucuna varmıştır.

169. Bundan sonra Mahkeme, Yüksek Mahkeme huzurunda yapılan yargılama sırasında, başvuranlara daha fazla bilgi verilip verilmediğini saptayacaktır.

170. Bu bağlamda, ilk olarak, başvuruların İstinaf Mahkemesi'nin kararından elde ettikleri bilgiler hakkında Mahkeme; İstinaf Mahkemesi'nin, kararında konu ile ilgili olduğunu düşündüğü 51/1991 sayılı Kanunu'nun 3. maddesinin ilgili kısımlarını aynen tekrarlamakla yetindiğini ve böylelikle, başvuranlara isnat edilen suçlamaların yasal çerçevesini bilhassa kasten terör faaliyetlerinde bulunma veya her türlü araçlarla bu tür faaliyetlere yardım ve yataklık etme suçları ile sınırladığını gözlemlemektedir. 51/1991 sayılı Kanunu'nun 3. maddesinin (i) ve (l) fıkralarına atıfta bulunularak, esasen, bu suçları oluşturan fiiller ve bunların hukuki tavsifi hakkında başvuranlara genel bir bilgi sağlanmaktadır. Ancak, İstinaf Mahkemesi'nin kararında da herhangi somut bir fiil belirtilmemiştir.

171. Öte yandan Mahkeme, İstinaf Mahkemesi'nin kararının açıklanmasından bir gün sonra ve yargılamalar Yüksek Mahkeme nezdinde henüz derdest iken, SRI'nin yayınladığı basın duyurusunda başvuranlara isnat edilen bazı suçlamalara yer verildiğini gözlemlemektedir (bkz. yukarıdaki 30. paragraf). Hal böyleyken Mahkeme, basın duyurusunda yer verilen bilgilerin kapsamının başvuruların sınır dışı etme kararına karşı itirazda bulunmaları için yeterli olup olmadığı veya bu bilgilerin 7 No'lu Protokol'ün 1. maddesinin (1) numaralı fıkrasının gereklerini yerine getirmek için yeterli olup olmadığı hususunu daha öte incelemeye gerek olmadığına karar vermiştir. Basın duyurusunda yer alan bilgilerin başvuruların savunmalarını hazırlamak için yeterli oldukları kabul edilse dahi Mahkeme, mevcut davada, aşağıdaki sebeplerden dolayı basın duyurusunun geçerli bir bilgi kaynağı olmadığına kanaat getirmiştir.

172. İlk olarak, SRI'nin basın duyurusunun Yüksek Mahkeme'de bulunan dava dosyasına [delil olarak] sunulmadığı anlaşılmaktadır. Ayrıca, söz konusu basın duyurusunda yer alan olgu ve olayların Başsavcılığın talebinin dayanağını oluşturduğuna dair veya Yüksek Mahkeme'nin bu olgu ve olayların başvuranlara isnat edilen suçlamaların temelini oluşturduğunu kabul ettiğine dair bir bulgu bulunamamıştır.

173. İkinci olarak, basın duyurusuna göre haklarında isnat edilen fiilleri öğrendikten sonra başvurular, Yüksek Mahkeme'ye sundukları temyiz gerekçelerinde, bu fiillere karşı savlarını ileri sürebilmişlerdir (bkz. yukarıdaki 38. paragraf). Ancak ne dava dosyasından ne de Yüksek Mahkeme'nin verdiği nihai kararının metninden, Yüksek Mahkeme'nin kararının gerekçesinde söz konusu basın duyurusuna veya içeriğine dayandığı anlaşılmamaktadır.

174. Üçüncü olarak ve en önemlisi, bir basın duyurusu, resmi bir kurum tarafından yayınlansa dahi, davanın taraflarına kendilerini yetkili makamın huzurunda savunmak için gerek duydukları bilgilerin sağlanması bakımından uygun bir araç değildir. Doğası gereği, bir basın duyurusu, bir dava ile ilgili olsa dahi, amacına uygun olan bir içeriğe sahiptir, ki bunun da kamuoyunun genel olarak bilgilendirilmesidir. Buna karşın, yetkili makamlar tarafından kolayca ulaşılabilen davanın tarafları, davanın niteliğine ve usuli hakların kapsamına göre değişen belirlilik ve kesinlik derecesine göre resmi bilgi alma hakkına sahiptirler. Bu bakımdan Mahkeme, SRI'nin davaya taraf olmadığını gözlemlemektedir.

175. Sonuç olarak, Yüksek Mahkeme'de yapılan yargılamalarda da başvurular 7 No'lu Protokol'ün 1. maddesinde güvence altına alınan usuli haklarını etkin olarak kullanabilecek şekilde haklarındaki iddialar ile ilgili olarak bilgilendirilmemişlerdir.

176. Mahkeme, Hükümet tarafından bu tür davalarda ilgililere açıklanan bilgilerin kapsamına ilişkin iç hukuktaki içtihat gelişmelerini gösteren dava örneklerini dikkate almaktadır (bkz. yukarıdaki 61. paragraf). Ancak, ilgiliye açıklanan olgusal bilgilerin, mevcut dava bazında ve yargılamalar kapsamında değerlendirmesinin yapılması gerekmektedir. Sunulan bu dava örnekleri çok değerli olmakla birlikte, başvuruların mevcut durumu üzerinde bir etkisi bulunmamaktadır. Ayrıca, bu dava örnekleri, ulusal mahkemelerin başvuranlara isnat edilen bazı fiiller hakkında kendilerini bilgilendirme yetkisi olduğunu göstermektedir; ancak, söz konusu dava örnekleri ulusal mahkemelerin mevcut davada neden bu yetkiyi kullanmadıklarını açıklamamaktadır.

177. Mahkeme, yargılamalar kapsamında bağımsız bir makam tarafından başvuranlara herhangi bir somut bilginin sağlanmadığını gözlemlemektedir. Dolayısıyla Mahkeme, mevcut davada, başvuranların usuli haklarına getirilen sınırlamalara karşı alınan bir dengeleyici unsurun bulunmadığına kanaat getirmiştir. Bu durumda Mahkeme, başvuranların lehine olacak başka tedbirlerin alınıp alınmadığını saptayacaktır. Bununla birlikte, belirli bilgilerin ileri seviyede kısıtlanmasına karşın kuvvetli telafi edici tedbirlerin alınması gerektirmektedir (bkz. yukarıdaki 146. paragraf).

(β) Başvuranların ulusal yargılamaların yürütülmesi konusunda ve usuli hakları hakkında bilgilendirilip bilgilendirilmediği hususu

178. Mahkeme, başvuranların; akşamüstü 4 Aralık 2012 tarihinde, ertesi gün sabah saat 09.00'da Başsavcılığın başvuranların istemeyen kişiler olarak ilan edilmelerine ilişkin talebi üzerine açılan davanın kapsamında Bükreş İstinaf Mahkemesi huzuruna çağrıldıklarını belirten mahkeme celbini tebliğ ettiklerini belirtmektedir (bkz. yukarıdaki 15. paragraf). Ayrıca Mahkeme, söz konusu mahkeme celbi ile birlikte, yargılamanın işleyişi veya davanın konusu ile ilgili olarak herhangi bir bilgi veya belgenin sunulmadığını da gözlemlemektedir.

179. Ardından, 5 Aralık 2012 tarihinde yapılan duruşmada, İstinaf Mahkemesi dava dilekçesinin/talebin tercümesinin yapılmasını sağlamak için başvuranların bir mütercim-tercüman yardımından faydalanmalarını temin etmiştir (bkz. yukarıdaki 19 ve 20. paragraflar). Ayrıca, İstinaf Mahkemesi, başvuranlara, dava dosyasında bulunan bilgilerin gizli olduklarını ve kendilerine verilen yetkiye binaen sadece mahkemenin bu belgelere erişimi olduğunu bildirmiştir (bkz. yukarıdaki 21. paragraf). Dolayısıyla, İstinaf Mahkemesi, dava dosyasındaki belgelere erişim hakkının sınırlandığını ve iç hukukta bu hak mahrumiyetini telafi etmek için alınan tedbiri, yani mahkemenin söz konusu belgelere erişiminin olduğunu, başvuranlara bildirmiştir.

180. Ancak, İstinaf Mahkemesi, başvuranları, -yabancı olan başvuranları, bunlardan birincisinin Romanya'ya yeni geldiğini ve Romence'yi bilmediğini gözetmeksizin-, yargılamaların işleyişinden veya usuli haklarına getirilen sınırlamaların etkisini hafifletecek nitelikte olan iç hukuktaki güvencelerin varlığından haberdar etmeyi gerekli görmemiştir.

181. Anlaşıyor ki; İstinaf Mahkemesi, başvuranların, Romen hukuku uyarınca, eğer isterlerse, bir avukat tarafından temsil edilme imkânlarının olduğunu ve böyle bir temsil talebinin, davanın hangi aşamasında yapılması gerektiğini bilip bilmediklerini araştırmamıştır. Aynı şekilde, İstinaf Mahkemesi, başvuranlara, dava dosyasına erişim haklarının sınırlandığını bildirirken, ORNISS belgesine sahip olan avukatların varlığından ve bu avukatların gizli belgelere erişim yetkileri olduğunu kendilerini haberdar etmemiştir.

182. Mahkeme'nin görüşüne göre, başvuranlara, İstinaf Mahkemesi nezdinde yapılan ulusal yargılamaların işleyişi ve faydalanmaları gereken haklar hakkında bilgi sağlanmamasının ve bunlara ek olarak yargılamanın hızlı olmasının, başvuranların bu mahkeme önünde faydalandıkları usuli güvenceleri hükümsüz kılmıştır.

183. Bununla birlikte, Mahkeme; Yüksek Mahkeme'de yapılan yargılamalarda, başvuranların bizzat kendi seçtikleri iki avukat tarafından yardım aldıklarını tespit etmiştir. Başvuranların Yüksek Mahkeme önünde bizzat kendi seçtikleri iki avukat tarafından temsil edildiklerinden dolayı, Mahkeme; ulusal hukuka göre, makamların başvuranları hakları ve güvenceleri hakkında bilgilendirme yükümlülüğünden muaf tutulup tutulmayacağı meselesini açık bırakacaktır. Her hâlükârda, dosyadan da anlaşıldığı üzere, Yüksek Mahkeme, başvuranları, iç hukuktaki usuli güvenceler hakkında re'sen bildirmemiştir. Sonuç olarak, mevcut davada, bu dengeleyici unsurun, başvuranların usuli haklarına getirilen sınırlamaların yarattığı etkileri hafifletmeye faydası olmamıştır.

(γ) Başvuranların yargılama sırasında temsili

184. İlk olarak Mahkeme, ulusal hukukun, ulusal makamlara başvuruların yargılamalar sırasında bir avukat tarafından temsil edilmelerinin sağlanması bakımından herhangi bir yükümlülük yüklenmediğini gözlemlemektedir. Hal böyleyken, başvurular istedikleri takdirde bir avukat tarafından temsil edilebilirler.

185. Ayrıca Mahkeme, ulusal hukuka göre, idari veya adli ulusal makamların, başvurulara ORNISS belgesine sahip olan bir avukat tarafından temsil edilmeleri gerektiğine dair bir bilgi verme yükümlülüğünün de bulunmadığını belirtmektedir. Bununla birlikte Mahkeme, çok az sayıda avukatın böyle bir belgeye sahip olduğunu (bkz. yukarıdaki 58. paragraf) ve kaldı ki bu avukatların isimlerinin Baro tarafından yayınlanmadığını tespit etmiştir (bkz. yukarıdaki 57. paragraf).

186. Mahkeme, Hükümet'in başvuruların avukatlarının müvekkillerine [başvurulara] ORNISS belgesine sahip olan başka bir avukat bulmalarına yardımcı olmaları gerektiğine ilişkin görüşlerini dikkate almaktadır (bkz. yukarıdaki 108. paragraf). Bir yabancıların avukatının müvekkiline [ilgili yabancıya] ORNISS belgesine sahip olan başka bir avukat bulmasına yardımcı olması gerektiği hususu kabul edilse bile Mahkeme, Hükümet'in, olay tarihinde, başvuruların avukatlarının böyle bir belgeye sahip olan avukatların listesine hangi yollardan etkin ve hızlı bir şekilde ulaşabilecekleri hususunda herhangi bir açıklama yapmadığını belirtmektedir (bkz. yukarıdaki 57 ve 58. paragraflar).

187. Mahkeme'ye göre, yukarıda anılan kapsamda (bkz. yukarıdaki 184 ve 185. paragraflar) ve ilk derece yargılamasının hızlı bir şekilde yapılmasını göz önünde bulundurarak, başvuruların, İstinaf Mahkemesi nezdinde etkin bir şekilde bir avukat tarafından temsil edildikleri söylenemez ve hatta ORNISS belgesine sahip bir avukat tarafından temsil edilme imkânlarının olduğu hiç söylenemez.

188. Bununla birlikte Mahkeme, başvuruların, Yüksek Mahkeme nezdinde bizzat kendi seçtikleri ancak ORNISS belgesine sahip olmayan iki avukat tarafından temsil edildiklerini gözlemlemektedir. Bu noktada, Mahkeme'ye göre, ulusal hukukta avukatlara tanınan yetkileri kapsamında, başvuruların avukatlarının kendilerini etkin bir şekilde savunmaları için yeterli bir yardım sağlayıp sağlamadıkları tespit edilmesi gerekir.

189. Bu bağlamda Mahkeme, başvuruların bizzat kendi seçtikleri avukatların ORNISS belgesine sahip olmadıklarından dolayı dosyadaki gizli belgelere erişimlerinin olmadığı hususunu dikkate almaktadır. Bu avukatların böyle bir belgeye sahip olmaları için Yüksek Mahkeme'deki yargılamaların ertelenmesini talep etmeleri hususunda Mahkeme, bu amacın yerine getirilmesi için ulusal hukukta tanınan sürenin (bkz. yukarıdaki 52. paragraf) başvuruların istenmeyen kişiler olarak ilan edilip edilmemelerini belirlemek için yapılan yargılamanın olağan süresini (bkz. yukarıdaki 54. paragraf) aştığını belirtmektedir. Dolayısıyla, ilke olarak, davanın ertelenmesinin talep edilmesi durumunda bile, başvuruların avukatlarının böyle bir belgeyi elde etmeleri ve temyiz yargılamasında kullanmaları olanaksızdır. Tarafların sunduğu dava örnekleri de bu hususu teyit etmektedir (bkz. yukarıdaki 65 ve 66. paragraflar), nitekim mevcut olay tarihindeki uygulama, ulusal hukukta tanınan sürenin dışına çıkılabileceğine dair bir örnek sunmamaktadır.

190. Ayrıca, tarafların sunduğu bilgilere göre, böyle bir belgeyi elde etmek için işlem başlatan bir avukatın, müvekkilini davasında temsil etmesi için, müvekkili tarafından kendisine sunulan vekaletnamenin bir örneğini göstermesi gerekmektedir (bkz. yukarıdaki 54 ve 57. paragraflar). Sonuç olarak, başvuruların avukatlarının, başvurular tarafından kendilerini mevcut davada temsil etmeleri için yetkilendirilmeden önce böyle bir belgeyi elde etmeleri pek mümkün görülmemektedir.

191. Dolayısıyla Mahkeme, mevcut davada, müvekkillerine isnat edilen suçlamaları öğrenme imkânı olmaksızın, Yüksek Mahkeme'de görülen davada başvuruların avukatlarının bulunmasının müvekkillerine etkin bir savunma sağlamaya yeterli olmadığını belirtmektedir.

192. Yukarıdaki değerlendirmeler ışığında, başvuruların temsili; usuli haklarının kullanılmasına getirilen sınırlamaları önemli bir ölçüde telafi etmek bakımından yeterince etkili olmamıştır.

(8) Sınır dışı etme kararının bağımsız bir incelemeye tabi tutulup tutulmadığı hakkında

193. Mahkeme, öncelikle, Romen hukukunda, bir yabancıyı istenmeyen kişi ilan etme davasına ilişkin yürütülen yargılamanın hukuki niteliğinde olduğunu belirtmektedir. Bu tür davalara bakan mahkemeler, yani İstinaf Mahkemesi ve Yüksek Mahkeme, Mahkeme'nin içtihatlarına göre gerekli olan bağımsızlık kriterine haizdir ve bu konu başvurular tarafından tartışılmamıştır (bkz. *S.C./Romanya*, no. 9356/11, § 73, 10 Şubat 2015; ayrıca, bağımsız mahkeme tanımı için, diğerleri arasında bkz., *Micallef/Malta* [BD], no. 17056/06, § 93, AİHM 2009). Mahkeme, yargılamaların Romen hukuk sisteminin hiyerarşisine göre yüksek mahkemelerin önünde yapıldığı hususuna da önem vermektedir; nitekim, Yüksek Mahkeme, en yüksek yargı merciidir. Mahkeme'nin görüşüne göre, bu güvenceler; başvuruların usuli haklarının kullanımına getirilen sınırlamaların etkilerini hafifleten unsurların değerlendirmesinde dikkate alınması gereken önemli güvencelerdir.

194. Başvurular, söz konusu mahkemelerde, elde ettikleri çok sınırlı ve genel bilgiler ışığında, sözde milli güvenliği tehlikeye sokan somut bir davranışa isnat edilen suçlamaya karşı kendilerini savunmadan, savunmalarını sadece varsayımlar üzerine ve öğrenci hayatının genel hatları veya maddi durumlarına dayandırabilmişlerdir (bkz. yukarıdaki 37 ve 38. paragraflar). Mahkeme'ye göre, böyle bir durumda, ulusal mahkemelerin sınır dışı etme talebinin haklılığına dair yaptıkları incelemenin kapsamının çok daha geniş olması gerekir.

195. Romen hukukuna göre, özellikle 194/2002 sayılı OUG'un 85. maddesinin (2) ve (3) numaralı fıkraları uyarınca, İstinaf Mahkemesi Başsavcılığın talebinin gerekli ve haklı olup olmadığına karar vermektedir. Söz konusu yasal hükümlerin ışığında, İstinaf Mahkemesi ve - yargısal denetimi yoluyla- Yüksek Mahkeme, ilke olarak, Başsavcılığın talebinin dayandığı tüm gizli belgelere erişimi bulunmaktadır (aksi yöndeki bir karar için bkz., *Abou Amer/Romanya*, no. 14521/03, § 58, 24 Mayıs 2011, ve anılan *Ljatif*, § 40). Dolayısıyla, hâkimler, genel olarak, başvuruların haklarında isnat edilen ve gizli belgelerin konusunu oluşturan fiillerden usulüne uygun olarak bilgilendirilmiş olmaları gerekmektedir. Buna dayanarak, başvuruların milli güvenliğe karşı gerçek bir tehlike oluşturup oluşturmadıklarını teyit etmek ulusal mahkemelerin görevidir.

196. Bununla birlikte, 194/2002 sayılı OUG'un 85. maddesinin (1) ve (2) numaralı fıkraları uyarınca, sınır dışı etme kararını alırken, İstinaf Mahkemesi, ilgili yabancının milli güvenliği tehlikeye sokan faaliyetlerde bulunduğu ilişkin “yeterli bilgilerin” veya “emarelerin” varlığını teyit etmek ile yetinebilmektedir. Mahkeme, içtihadına göre (bkz. anılan *C.G.*, § 74, ve anılan *Kaushal ve diğerleri*, § 49), sınır dışı etme kararı hakkında karar verme yetkisi olan ulusal mahkemenin sınır dışı etme talebinin bu talep ile birlikte sunulan destekleyici deliller ile desteklenip desteklenmediğini teyit etmesi gerektiğini belirtmektedir.

197. Mevcut davada, Başsavcılık İstinaf Mahkemesi'ndeki dava dosyasına “bir yazı” sunmuştur. Hükümet'e göre, bu “yazıda” başvurulara isnat edilen fiiller detaylı bir şekilde belirtilmiş ve başvuruların milli güvenliği tehlikeye sokan faaliyetlere katıldıklarına dair SRI tarafından toplanan somut verilere ve bilgilere atıfta bulunulmuştur (bkz. yukarıdaki 14. paragraf). Ancak burada, ulusal mahkemelerin, sınır dışı etme talebine dayanak yapılan tüm gizli bilgilere mi yoksa sadece “yazıdaki” bilgilere mi gerçekten erişimleri sağlandığı açıkça anlaşılmamaktadır. Hükümet bu hususa açıklık getirmeye davet edilmiş olsa da herhangi bir görüş sunmamıştır.

198. Ayrıca, başvurular, dava dosyasında gizli belgelerin varlığı konusunda duydukları şüpheyi Yüksek Mahkeme'ye sunduklarında ilgili mahkeme bu konuya herhangi bir açıklık getirmemiştir (bkz. yukarıdaki 33. paragraf). Bununla birlikte, Yüksek Mahkeme, başvuruların haklarındaki terör eylemlerini finanse ettiklerine dair iddiaları çürütmek amacıyla dosyaya eklenmesini istedikleri tek delili reddetmiştir (bkz. yukarıdaki 38 ve 40. paragraflar). Başka bir deyişle, ulusal mahkemelerin, Başsavcılık tarafından kendilerine sunulan olay ve olguların güvenilirliğini ve gerçekliğini gerçekten teyit edip etmediklerine dair dosyada

herhangi bir bulgu bulunmamıştır (bkz., *mutatis mutandis*, *Raza/Bulgaristan*, no. 31465/08, § 54, 11 Şubat 2010).

199. Öte yandan, ulusal mahkemeler, başvuruların milli güvenliği tehlikeye sokan eylemlerde bulunmadıkları iddialarını reddederken çok genel cevaplar vermişlerdir. Ulusal mahkemeler, Başsavcılık tarafından sunulan belgenin güvenilirliğini teyit etmeden, başvuruların milli güvenliği tehlikeye sokan eylemlerde bulunduklarına dair kuvvetli emarelerin olduğunu dava dosyasındaki delillerden anlaşıldığını belirtmek ile yetinmişlerdir.

200. Mahkeme, ulusal mahkemelerin bu alandaki içtihatlarına atıfta bulunma çabalarını göz önünde bulundurmaktadır. Mahkeme, bilhassa, Yüksek Mahkeme'nin kararında, ulusal makamların idarenin keyfî uygulamalarına karşı bir güvence olarak bağımsız bir merci tarafından denetim yapılmasını sağlamaları gerektiği hususu ile ilgili içtihadına atıfta bulunduğunu gözlemlemektedir (bkz. yukarıdaki 44 ve 45. paragraflar).

201. Mahkeme, davanın bağımsız bir yargı merci tarafından incelenmesinin bir başvuranın usuli haklarının sınırlandırılmasını dengelemek bakımından çok önemli bir güvence sağladığını kabul etmektedir. Ancak, mevcut davada olduğu gibi, eğer bağımsız makamların incelemesinin niteliği ve yoğunluğu aldıkları kararların gerekçesinden belli olmuyorsa, usuli hakların sınırlandırılmasını telafi etmek bakımından böyle bir güvence tek başına yeterli olmayacaktır (bkz. yukarıdaki 156. paragrafın, son cümlesi).

202. Mahkeme, ilaveten, Hükümet tarafından sunulan bazı karar örneklerinin, İstinaf Mahkemesi'nin mevcut olan gizli belgelerin ışığında kendisine sunulan bilgilerin güvenilirliğini ve gerçekliğini teyit edebileceğini gösterdiğini gözlemlemektedir (bkz. yukarıdaki 62 ve 63. paragraflar). Ancak, mevcut olay tarihinde, buna dair çok az örnek vardır. Her halükârda, dosyada bulunan belgeler, mevcut davada, ulusal mahkemelerin bu amaç doğrultusunda kendilerine tanınan yetkileri etkin ve yeterli bir şekilde kullanmadıklarını göstermektedir.

(iv) *Mevcut davada 7 No'lu Protokol'ün 1. maddesine riayet edilip edilmediğine ilişkin [Mahkeme'nin] kanaati*

203. Mahkeme, mevcut davada, başvuruların sınır dışı etme kararına dayanak yapılan maddî unsurlardan kendilerinin bilgilendirilme haklarının kullanımına ve yetkili makamın aldığı karara dayanak yapılan belge ve bilgilerin içeriğine erişim haklarına ciddi sınırlamalar getirildiğini yineler (bkz. yukarıdaki 160. paragraf). Mevcut dosyadaki belgelere göre, ulusal düzeyde bağımsız bir merci tarafından bu tür sınırlamaların gerekliliği uygun bir şekilde incelenip daha sonra haklı olduğuna dair bir kararın alınmadığı anlaşılmaktadır. Dolayısıyla Mahkeme, 7 No'lu Protokol'ün 1. maddesinde güvence altına alınan hakların özünü korumak için, başvurular aleyhine yapılan yargılamalarda bu sınırlamaların etkilerini dengelemek amacıyla alınan tedbirler hakkında sıkı bir denetim yapma gereğini duymaktadır (bkz. yukarıdaki 133, 144 ve 145. paragraflar).

204. Bu bağlamda Mahkeme, başvuruların haklarında isnat edilen suçlamaların hukuki tavsifi hakkında sadece genel bilgi aldıklarını, ancak sözde işledikleri milli güvenliği tehlikeye sokan somut fiilleri dosyadan anlaşılmadığını belirtmektedir. Aynı şekilde, başvurular yargılamaların kilit aşamaları veya ORNISS belgesine sahip olan bir avukatın vasıtasıyla dosyadaki gizli belgelere erişim imkânı hakkında da bilgilendirilmemişlerdir.

205. Bağımsız bir merci tarafından yapılan incelemenin kapsamına gelince, Mahkeme; yüksek yargı mercilerin, Romen hukuku uyarınca, kendilerine tanınan yetkileri esasen kullanıp kullanmadıkları tespit edilemediğinden, sınır dışı etme kararının bağımsız olan yüksek yargı mercileri tarafından alınmış olması, başvuruların usuli haklarının kullanımına getirilen sınırlamaları telafi etmek için tek başına yeterli olmadığı kanaatine varmıştır.

206. Sonuç olarak, yargılamaların bütünlüğünü göz önünde bulundurarak ve bu alanda Devletlere tanınan takdir yetkisini de dikkate alarak Mahkeme, başvuruların 7 No'lu

MUHAMMAD VE MUHAMMAD/ROMANYA KARARI

Protokol'ün 1. maddesinde güvence altına alınan haklarının kullanımına getirilen sınırlamaların ulusal yargılamalarda bu hakların özünü koruyacak şekilde telafi edilmediğine karar vermiştir.

c) Sonuç

207. Dolayısıyla, Sözleşme'ye Ek 7 No'lu Protokol'ün 1. maddesi ihlal edilmiştir.

[...]